
DEN danske
STJERNE
August 1975 · 124. Årgang · Nummer 8

Emne: Joh. 10:16

Hyrdens røst

„I århundreder har det været skik at hyrderne i det hellige land hver især har ført deres flokke sammen i landsbyen om natten i en fælles fold. Dette gjorde man, fordi det var betryggende og for nemheds skyld. Så om morgenen, når hyrden kom efter sine får, kaldte han på dem. Hans får spidsede øren og lyttede, når de hørte netop deres hyrdes røst, og så lod de sig kalde sammen af denne velkendte stemme, som de havde lært at have tillid til. Ingen af fårene fra de andre flokke rørte på sig, men de får, der tilhørte netop denne hyrde, kilede sig frem mellem de andre hyrders får. Til sidst havde hyrden så dem alle samlet, hvorpå han førte dem tilbage til deres græsgange i bjergene. Dette giver os indsigt i skriftstedet Joh. 10:16, hvor der står: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde."

Poul L. Harmon
Monument Park 8. ward.
Salt Lake Foothill Stav.

Indholdsfortegnelse

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

August 1975
124. Årgang · Nummer 8 6

Det første præsidentskab
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

De tolvs råd
Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen, Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley, Boyd K. Packer
LeGrand Richards, Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown, Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter, L. Tom Perry

Rådgivende komité
J. Thomas Fyans, Daniel H. Ludlow, John E. Carr, Doyle L. Green
Verl. F. Scott

Redaktionskomiteen
Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen
Jørgen Ljungstrøm, koordinator
Translation Services Department
Grundtvigsvej 27 C, I tv
DK-1864 København V

Layout
Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

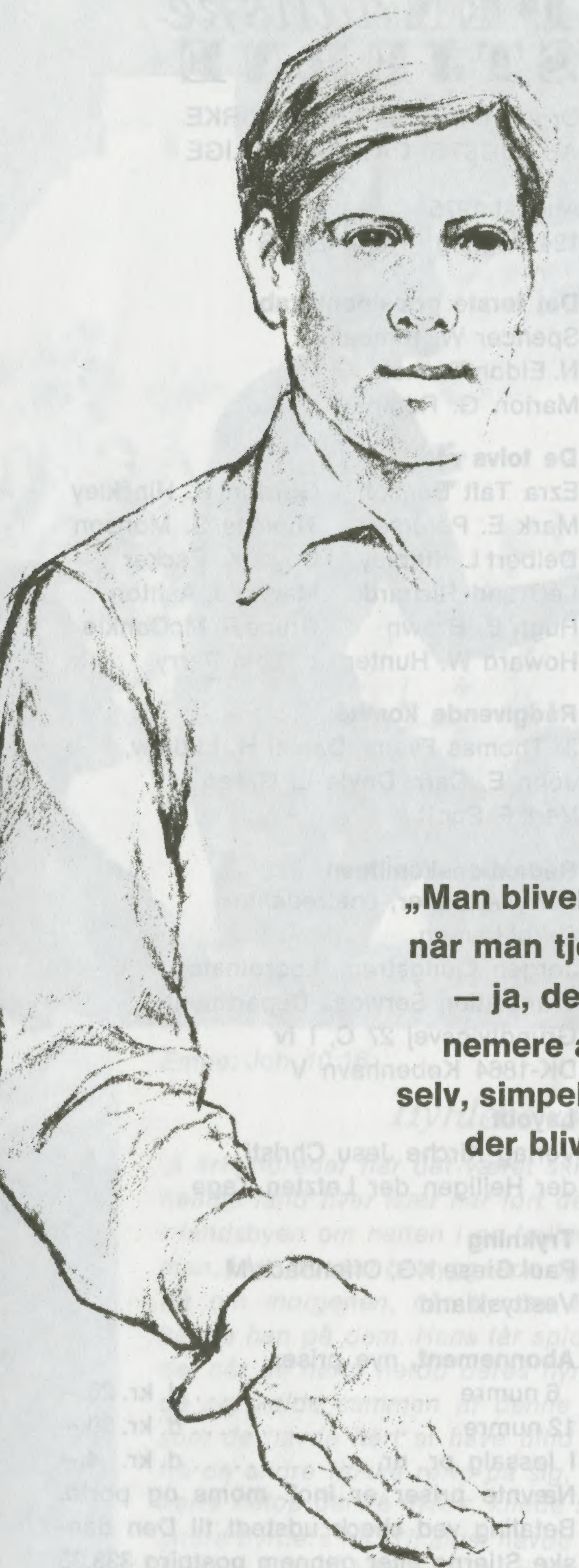
Trykning
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

Abonnement, nye priser
6 numre .... d. kr. 20.–
12 numre .... d. kr. 39.–
løssalg pr. nr. .... d. kr. 4.–
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

© 1975 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Der er et

AF PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL
Illustreret ved Howard Post

„Man bliver stærkere, når man tjener andre — ja, det er faktisk nemere at finde sig selv, simpelt hen fordi der bliver mere at finde."

Et menneske, der ved, eller som tror på, at Jesu Kristi Kirke af sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden, nærer et naturligt ønske om at udføre de opgaver, der er pålagt ham eller hende, bedre, enten det er inden for familien, i bikubeklasseværelset, i et diakonkvorum, i rådet for ungdomsgruppen eller i interessegruppen. Men når mennesker hverken interesserer sig for Gud eller mennesker, så findes der ingen træning eller noget undervisningsprogram, der kan hjælpe dem ret meget.

Det er ved at tjene, at vi lærer, hvordan man tjener. Når vi er optaget af at tjene vore medmennesker, så sker der ikke alene det, at vi rent faktisk hjælper dem, men vi kommer til at se på vore egne problemer med helt andre øjne. Når vi er mere optaget af andre, har vi ikke så meget tid til at være optaget af os selv! For når vi tjener andre, så har vi Jesu løfte om, at hvis vi ofrer os for andre, vil vi få orden på vort eget liv!

Ikke alene finder vi os selv, idet vi opdager indflydelsen fra ham, der styrer vort liv, men des mere vi tjener andre på positiv måde, des mere bliver vi værd rent åndeligt. Der bliver simpelt hen mere ved os, når vi tjener andre — ja, vi får nemmere ved at finde os selv, simpelt hen fordi vi er blevet „større".

George McDonald (1824—1905, skotsk roman forfatter og digter) skrev, at „det er ved at elske, ikke ved at blive elsket, at man kommer en andens sjæl nærmest". Vi har selvfølgelig alle sammen behov for at blive elsket, men vi må give ikke altid modtage, hvis vi ønsker at have system i vort liv og få en stærkere fornemmelse af, hvad formålet med livet er.

Somme tider er løsningen på vore problemer ikke at forandre de forhold, vi lever under, men at forandre vor stilling til disse forhold; vanskeligheder giver os ofte lejlighed til at tjene. Det er blevet sagt, at helvede „er at være frosset inde i selvmedlidenhed."

formål med livet

En af generalautoriteterne har sagt følgende:
„Hvis vi ikke passer på, kan skuffelsens frostgreb volde os skade; vi kan fryse helt fast i kuldegysen over, at vi ikke har svaret til forventningerne. For at undgå dette må vi — ligesom hvis vi befandt os i den arktiske kulde — stadig holde os i bevægelse, blive ved med at tjene andre og blive ved med at prøve at nå videre, så ikke vor egen ubevægelighed bliver den største fare."

Dem, vi søger at tjene, må vi prøve at hjælpe til selv at få kundskab om, at ikke alene elsker Gud dem, men han tænker altid på dem og på deres behov. Den tanke, at Gud vor Fader og hans Søn, Jesus Kristus, som viste sig for en ung mand, Joseph Smith, som var i den alder, hvor han kunne have modtaget Det aronske Præstedømme, for at give denne unge mand instruktioner til hele menneskeheden, tilfældigt skulle have vist sig for et menneske på denne planet, er ganske utænkelig. Nej, Herren siger, at dette var nøje planlagt, fordi „. . . jeg, Herren (har) kaldt min tjener Joseph Smith jun, og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere." (L. & P. 1:17)

Gud gør intet tilfældigt, men kun efter at have planlagt det nøje, ganske som en kærlig fader. Vi kender hans formål. Der er også formål med vort liv.

Det kan da ikke tænkes, at en så kærlig himmelsk Fader, som gav os budene, for at vi kunne undgå menneskelig elendighed, vil glemme alle sine børns behov. William Law skrev:

„Der står, at selv hårene på dit hoved er talte" (Luk. 12:7); betyder dette ikke, at der ikke er noget, selv ikke det mindste, man kan forestille sig, der sker tilfældigt? Men hvis selv det allermindste, vi kan opfatte ledes af Gud, behøver det så at blive sagt tydeligere, ja, kan det overhovedet siges tydeligere, at de mest betydningsfulde ting i vort liv, som for eksempel, den måde, vi kommer til verden på, vore forældre, den tidsalder, vi bliver født i og de livsbetingelser, der bliver vore, også alt sammen er i overensstemmelse med de evige formål og ledes af de guddommelige forsyn?"

Gud holder virkelig øje med os, og han passer på os. Men almindeligvis er det gennem et andet menneske, han opfylder vore behov. Derfor er det så uendelig vigtigt, at vi tjener hinanden i riget. Kirkens medlemmer har brug for hinandens styrke, støtte og lederskab et samfund af troende som en sammenslutning af disciple. I Lære og Pagter læser vi om, hvor vigtigt det er at „styrk(e) de svage, støt(te) de slappe hænder og styrk(e) de matte knæ." (L. & P. 81:5) Ofte består vore tjenestegerninger blot i at sige et enkelt opmuntrende ord til andre eller i at hjælpe vedkommende med et eller andet ganske dagligdags — men tænk på, hvilke herlige følger disse hverdagsagtige, men alligevel gennemtænkte og frivillige handlinger kan få.

Efterhånden som kontrasten mellem verdens veje og Guds veje bliver større i verden omkring om, vil troen blandt kirkens medlemmer komme på større og alvorligere prøver. En af de vigtigste og mest betydningsfulde ting, vi kan gøre, er at udtrykke vort vidnesbyrd gennem tjeneste, som så igen vil resulfere i, at vi vokser åndeligt, bliver endnu mere ivrige og får større evne til at holde budene.

For næsten 25 år siden sagde præsident Stephen L. Richards noget, der virkelig er en udfordring for os:

„Til trods for de prosaiske og ganske dagligdags aspekter ved dette emne, brødre og søstre, så har jeg længe været overbevist om, at den største, mest dramatiske og altafgørende udfordring i vort liv er at ‚holde budene'. Den sætter hver fiber af vort væsen på prøve. De er på én gang en prøve for vor intelligens, vor kundskab, vor karakter og vor visdom."

Vi kan føle os mere sikre, hvis vi virkelig er åndelige, og vi kan ikke være andelige hvis vi ikke tjener andre!

Men ofte er det skub, vi behøver for at holde budene og tjene andre, snarere gennem Ånden at blive mindet om de ting, vi allerede ved, end at modtage ny inspiration og åbenbaring. Det er blevet sagt, at „hukommelse er sjælens mave", sådan at forstå, at det er den, der tager imod sandheden, „fordøjer" den, og forsyner os med den næring, vi har brug for. Helligånden bringer liv i vor hukommelse såvel som i vor forståelse. Vi skal med andre ord gøre det, som vi allerede ved, er det rigtige – det ligefremme, det der er lige til at tage at føle på og de mere specielle ting. Dette er en af grundene til, at vi, som sidste dages hellige, skal leve værdigt, så vi kan have Helligånden hos os og modtage dens indflydelse, så den kan være hos os hele tiden og vejlede os på enhver måde. Dens ledelse er af langt større betydning end undervisningsteknik, skønt denne naturligvis også kan være nyttig.

Hvis I og jeg ønsker at være gode ledere, så bør vi fra tid til anden tænke over egenskaberne hos dem, som har vejledt, tjent og undervist os. Hvis I skulle udvælge blot de to eller tre mennesker i jeres liv, som har haft størst indflydelse på jer, hvad var så det de særligt gjorde, som virkelig hjalp jer igennem en vanskelig eller i hvert fald afgørende periode i jeres liv? Når man har tænkt lidt over det, så finder man gerne ud af, at det var mennesker, der virkelig brød sig om jer, som gav sig tid til at hjælpe jer, eller lærte jer noget, som I havde brug for at vide.

Tænk så engang over jeres egen opførsel, ligesom jeg nu tænker over min, og overvej om I nu selv udviser de samme egenskaber. Det er ikke meget sandsynligt, at I ved en sådan gennemgang kommer til at tænke på et mennesker, fordi han eller hun gjorde brug af en særlig teknik. I de fleste tilfælde er det en, der har gjort os en tjeneste og hjulpet os ved at være kærlige og forstående, ved at give sig tid til at hjælpe os og ved selv at være et lysende eksempel for os. Jeg kan derfor ikke tilstrækkeligt understrege betydningen af, at vi nu gør det samme overfor dem, der nu er afhængige af os, ligesom vi tidligere har været afhængige af, at andre ville tjene os.

Hvis vi har helt enkle principper og enkle tjenestegerninger for øje, vil vi opdage, at organisationsstrukturen snart mister noget af sin betydning. Alt for ofte har det tidligere været tilfældet, at organisationsstrukturen i kirken er blevet til mure, som afholdt os fra at nå ud til de enkelte mennesker i det omfang, vi burde. Vi vil også opdage, at når vi bliver mindre optaget af at indhøste personlig tjeneste fra organisationen eller fra enkelte menneskers side, så bliver vi i stedet mere og mere optaget af at tjene dem, som vi har påtaget os ansvaret for. Vi vil også opdage, at vi bliver mindre og mindre optaget af vor egen identitet rent organisationsmæssigt og mere og mere optaget af vor identitet som sønner eller døtre af vor himmelske Fader og af at hjælpe andre til at nå frem til den samme samhørighedsfølelse.

I denne forbindelse må vi aldrig slippe vort store eksempel, Jesus Kristus, af syne. I sine instruktioner til sine nephitiske disciple sagde Jesus:

„Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er lyset, som I skal holde frem – det, som I har set mig gøre." (3. Ne. 18:24)

Ved samme lejlighed sagde Jesus, at han søgte at drage menneskene til sig, og han tillod de mange nephiter at „se og føle på" hans opstandne legeme. Uden sammenligning i øvrigt, da selv den mest tjenstvillige leder ikke kan være tilnærmelsesvis så hellig som Jesus, så kan lederen dog stadig på betydningsfuld måde give dem, som han eller hun søger at tjene, lejlighed til at „se og føle" Jesu Kristi evangeliums kraft.

Det er ganske interessant at lægge mærke til, at eftersom Jesus er det lys, som vi ønsker at holde op for verden, så bliver vi også selv bestandig mindet om ham: kirkens navn, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; velsignelse, der udtales ved nadveren; ordene ved dåben; den måde, vi beder på, nemlig „i Jesu Kristi navn". Fordi hans navn er så helligt, er det vigtigt, at vi er forsigtige med, hvordan vi anvender det og i hvilken sammenhæng, men vi bør altid holde vor ældste broder op som et lysende eksempel, for denne kirke er hans. Den bærer hans navn, og den er bygget på hans evangelium.

Derfor har vi forsamlet os her, for borte fra den selviske verden at tale om at tjene andre. Der er måske nogle, der vil undre sig, og som ikke forstår, hvorfor vi er optaget af så enkle ting i en verden, der er fuld af de mest dramatiske problemer. Men en af fordelene ved Jesu Kristi evangelium er, at det hjælper os til at se menneskene på denne planet – deriblandt også os selv – i et videre perspektiv, så vi får øje på de ting, der virkelig betyder noget, og undgår at blive for optaget af de myriader af mindre vigtige ting, der ellers tiltrækker sig menneskehedens opmærksomhed.

Vi har fået at vide, at samfundet i de sidste dage ville udvise nogle af de symptomer, som også fand-

tes på Noas tid. Vi har ikke megen oplysning om Noas samtidige, men de omkringboende har åbenbart været meget ulydige over for Guds bud; Jorden var „fordærvet", og – hvad der ikke mindst er vigtigt – „... fuld af uret". (1. Mos. 6:11) Vold og fordærvelse er almindeligvis noget, der opstår på grund af selviskhed. Er det så ikke i tider som disse ganske passende, at vi koncentrerer os om at tjene vore medmennesker?

I vore dage er det sådan, at de, der holder budene, vil adskille sig fra verden, ligesom da Noa adskilte sig fra verden ved at gøre noget så mærkeligt som at bygge en ark, endnu før oversvømmelserne kom. Når vi bestræber os på at tjene andre ved at udføre ganske almindelige hverdagsagtige ting for dem, og når vi bestræber os på at efterleve Guds befalinger, så vil vi uden tvivl blive udsat for den samme form for latterliggørelse, som Noa og hans rejsefæller stødte på – før det begyndte at regne og blive ved med at regne.

Noas naboer kunne simpelthen ikke fatte, hvor vigtig en sag, det var, Noa beskæftigede sig med. Og vi kan heller ikke forvente, at alle mennesker skal kunne forstå, hvor vigtigt, vi synes, det er at holde familierne sammen, at være kyske og at udføre missionærarbejde.

Indenfor kirken findes der adskillige unge mænd, der udsætter af gifte sig. Det ene år går efter det andet. Der er mange af dem, der bare bliver ved med at udsætte det. Men der er også andre, der har fundet ud af, at det er nemmere at leve alene og ikke påtage sig det ansvar, et ægteskab er. Der er andre, som beder om at måtte få et godt ægteskab, men ikke selv gør noget for det. Der findes et stadigt voksende antal mænd, særlig i „verden", som ikke har i sinde nogen sinde af gifte sig, fordi de, som de påstår, kan få alt det, et ægteskab ville give dem, uden at være gift, og at livet som ungkarl er så meget nemmere, fordi de ikke har så stort et ansvar.

Lad mig hermed sige til alle vore brødre: Ægteskabet er retfærdigt for Gud. Vi er ikke først og fremmest sat her på denne jord for at more os, for at tilfredsstille vore ønsker om rigdom og høj rang eller for at tilfredsstille vore lidenskaber i et egenkærligt liv.

Herren, vor Skaber siger:

„Der findes tre himle eller grader i den celestiale herlighed.

„For at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmets orden, hvormed der menes den nye og evige ægteskabspagt.

„Den, som ikke gør dette, kan ikke opnå den.

„Han kan indtræde i den næste, men dermed ender hans rige. Han kan ikke have afkom." (L. & P. 131: 1-4)

„... om du ikke holder denne pagt, vil du blive fordømt; thi ingen kan forkaste denne pagt og få lov til at indkomme i min herlighed." (L. & P. 132:4)

Der findes med andre ord ingen undskyldning, der kan sætte disse sandheder ud af kraft.

Og ægteskabet fører til, at man stifter familie; igen gør Herren det helt klart for os:

Hustruer blev givet mændene, „.... for at de skulle mangfoldiggøre og opfylde jorden ... så de må kunne føde menneskesjæle ... at han må blive forherliget." (L. & P. 132:63)

Lad derfor ingen ungkarl undskylde sig.

Der findes mange unge kvinder, som er værdige, virker tiltrækkende, er veluddannede, velplejede og virker yderst attråværdige. Til dem siger vi: vi kan ikke skaffe mænd til jer, sådan som I måske kunne ønske. Hvis I ikke selv synes, I har haft muligheder nok, så må I tage jer selv og jeres egen personlighed op til revision. Prøv engang at tænke over jeres vaner, jeres måde at tale på, jeres udseende, jeres vægt og jeres fikse iedeer, hvis I har nogen. Tag hver af disse ting for sig og analyser dem. Er der et eller andet, I selv kan gøre, for at blive mere afholdt? Det kan kun I selv afgøre.

Taler I for meget? Er I for generte? Altfor tavse? Hvis det er tilfældet, så gør noget ved det, sørg for at tænke de rigtige tanker, lær at udtrykke jer rigtigt, så vil hele jeres væremåde også ændre sig.

Bor eller arbejder I et forkert sted? Kunne det tænkes, at en ny verden ville åbne sig for jer, hvis I flyttede et andet sted hen?

Er jeres tøj for gammeldags, eller er det alt for moderne, lidt i retning af det usømmelige? Forlanger I for meget af folk? Har I nogle særheder med hensyn til den måde, I taler på, jeres stemmes klang eller med hensyn til de emner, I plejer at komme ind på?Ler I alt for højt? Overdriver I jeres fagter for at vække opmærksomhed? Er I selviske? Er i ærlige i alle forhold? Ønsker I virkelig at få en familie? Vil I gerne lave morgenmad, frokost og middagsmad til en god mand hver eneste dag? Vil I holde fast ved jeres tidligere venner på bekostning af jeres mand, og vise dem den opmærksomhed der tilkommer ham?

William Jones (1842–1910, amerikansk filosof) har

(Forts. på side 31)

Emner: Wales, familien Thomas J. Griffiths,
DAVID O. McKAY, forfølgelse.

Forfølgelse, 1924

En walisisk familie klatrer ca. 16 km over bjergene for at komme i kirke
Ved Thomas J. Griffiths

I 1924 boede vi i den walliske landsby, Abercarn i Monmouthshire, hvor vi var de eneste sidste dages hellige. Abercarn gren bestod kun af vor familie, men den var fuldt organiseret. Vi holdt trofast alle møderne: søndagsskole sondag morgen og nadvermøder om aftenen. Hver tirsdag aften holdt vi GUF. Familien sang og bad sammen og kærligheden var stærk mellem os. Men denne kærlighed og enighed bekymrede Satan, så det bestemte han sig til at prøve at gøre noget ved.

Vi skulle snart opdage, hvad forfølgelse vil sige. Der blev gjort nar ad os, og det skete mere end én gang, at man rev huen af mig for at se, om jeg nu også havde horn i panden. Men der var ikke noget, der kunne slå os ud. Så en dag var der en ung kvinde fra landsbyen, der begyndte at undersøge evangeliet. Hendes far var en meget fremtrædende mand i en af kirkerne, og da han opdagede, at hun var til stede ved vore husmøder, blev han rasende og begyndte at sprede rygter om vor familie og kirken. Snart var der andre, der også talte imod os, og familien Griffiths blev udsat for en heftig forfølgelse.

Der var endda en lokal læge, der skrev i en artikel, som blev offentliggjort i avisen, at der var 30 piger, der var blevet kidnappet fra Wales og som nu blev holdt som fanger inden for Salt Lake Citys bymure. og der fremkom andre artikler, som fordømte mormonerne. Det blev endda i en af dem foreslået, at vi skulle drives ud af byen.

Vi boede på det tidspunkt i et kommunalt ejet hus, og en dag modtog vi det ultimatum fra byrådet, at vi enten måtte holde op med at holde religiøse møder i huset eller blive sat på gaden. Min far henvendte sig til kirkens autoriteter for at bede om råd, og han fik besked om, at han skulle følge den 12. trosartikel, hvor der blandt andet står: „Vi tror, at vi må . . . ære og holde lovene."

Så vi måtte med andre ord holde op med at have vore dejlige og trosfremmende møder. Den gren, der var nærmest vores, lå i en lille by ved navn Varteg omkring 16 kilometer fra os, på den anden side af de walisiske højdedrag. En aften, efter at vi havde modtaget dette ultimatum, kaldte far familien sammen og foreslog, at vi kunne gå over bjerget til Varteg om søndagen for at overvære møderne og få del i nadveren. Han lod det komme til en afstemning, og alle familiemedlemmerne stemte ja, selv Ivor, som kun var otte år gammel. Det var sådan det gik til, at vi tog ud på en af de største oplevelser i vort liv.

Vi klatrede op til toppen af Llanvachbjerget, så ned i Hafodrynesdalen, så videre op på Pontipoolbjerget og ned til Varteg. Vi plejede at synge og fremsige skriftsteder på vejen. Engang skete det, at vi for vild i en tæt tåge. Så samlede far os i en tæt kreds og bad med os. Han bad Gud lede os til vort bestemmelsessted. Det kan selvfølgelig være, at det var et tilfælde, men jeg tror nu, at det var svar på fars bøn, at den blæst, der sædvanligvis farer over de walisiske bjerge pludselig tog fat, så tågen blev bæst bort, og vi igen kunne se, hvor vi var.

Somme tider regnede det, så vi blev gennemblødt til skindet. Så lånte de hellige i Varteg os tørt tøj, medens vort eget våde tøj blev hængt til tørre foran kaminen. Det tøj, vi lånte, passede ikke altid til os, og vi måtte le af vort mærkelige udseende. Men alle vanskelighederne og besværet var hurtigt glemt på grund af den dejlige ånd, der herskede ved møderne. Jeg tænker så tit på min fars yndlingsskriftsted: „Thi hvor to eller tre er forsamlede i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem." (Matt. 18:20) Og sådan var det da virkelig også. Herrens Ånd var så stærk, at vore trætte legemer snart fik fornyet kraft og vor ånd blev opløftet.

Ugerne blev til måneder, og hver søndag tog vi den lange tur til Varteg. Så en dag modtog byrådet et brev, dateret den 12. april 1924; de diskuterede det ved deres næste møde. Det var et inspireret dokument skrevet af en af Guds inspirerede tjenere.

„Foran mig på mit skrivebord ligger der et udklip fra ,South Wales Argus'; det beretter om de forholdsregler, Deres ærværdige råd for nylig traf mod et af Deres bysbørn, idet De nægtede ham ret til at afholde religiøse møder i sit eget hjem. Den eneste grund til denne egenmægtige handling var, at ,han er mormon'.

Nu er ordet mormon jo et ord, der til forskel for ordet barmhjertighed og for dem, der ikke selv tænker godt om nogen, dækker over en mangfoldighed af synder,

så grunden til Deres handling er tilstrækkelig – i hvert fald for ,manden på gaden' der tror på alt, hvad man fortæller ham. Men har De nu også truffet forholdsregler nok? Er De klar over det faktum, at samme herre stadig opsender bønner i sit hjem? Er De endnu ikke af ,Selskabet til sladderens fremme', eller hvad et sådant foretagende nu kan hedde, blevet gjort opmærksom på, at lejeren sammen med sine børn, som er de mennesker, mod hvem De har udstedt en særlig befaling, stadig takker deres Gud hver morgen og aften?

Hvorfor ikke fuldende Deres værk ved at påbyde, at sådanne bønner ikke bliver bedt i et hus, der tilhører et kristent byråd? Hvis De har myndighed til at forhindre lejeren i at synge salmer og i overværelse af sin familier og nogle venner at tale om Guds nåde og godhed, så har De også myndighed til at befale ham at holde op med sine bønner, fordi han er mormon. En af de rettigheder, der hører til de mest skattede af borgernes traditionelle privilegier, bør derfor tages fra ham.

Hvor retfærdigt et liv, han end fører, så forestiller den lettroende offentlighed, der altid er parat til at tro det værste, sig i hvert fald, at der er noget dårligt ved ham, så i offentlighedens interesse må De endelig standse ham i at tilbede Gud i sit eget hjem. De har jo et godt eksempel i mederne og perserne, som udstedte den samme lov mod Daniel for 2.000 år siden, så hvorfor ikke fuldstændiggøre Deres prisværdige lovgivning og forbyde Deres lejer at lære sine børn at bede?

Som yderligere retfærdiggørelse af en sådan handling har De jo hos Dem en erklæring fra et af Deres byrådsmedlemmer, om at ,for 2 år siden var der 30 piger, der forlod en by ved navn Machen, og De er naturligvis klar over, at når som helst en hvilken som helst ung pige forlader en hvilken som helst by i Storbritannien, så er det mormonerne, der står bag,' akkurat ligesom de første kristne var ansvarlige for, at Tiberen flød over sine bredder?

Og for hver ond gerning, som ondsindede mennesker kan finde på at beskylde dem for, tror de, der læser avisen naturligvis, at De har undersøgt disse beskyldninger mod mormonerne. Hvis De ikke har gjort det, og det er tydeligt for enhver, så har De yderligere gjort Dem til et redskab til viderebringelse af den mest ondsindede sladder. Det er upassende for et råd, der består af intelligente mænd, at bedømme en mand eller et folk så uretfærdigt. Jeg kan ikke tro, at det folk, som min mor stammer fra, kan være så fuldt af fordomme."

David O. McKay

Rådet bestemte sig for at „sylte" brevet. Dets indhold blev imidlertid offentliggjort i de lokale aviser, og nu begyndte lavinen at rulle. Far blev inviteret til at tale ved et møde, som blev afholdt af British Women,s Legion. Og skønt der er gået mange år siden da, så står mindet herom stadig meget tydeligt for mig. Jeg husker, hvordan han talte til de kvinder den aften. Han fortalte, om hvordan han var blevet omvendt til kirken, og hvorledes man havde forfulgt hans familie. Han fortalte dem om drengen Joseph Smith og hans syner, og hvorledes han gav sit liv og på denne måde beseglede sit vidnesbyrd. Derefter bar han et brændende vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed.

Jeg husker, hvordan nogle af kvinderne måtte tørre tårerne bort fra deres øjne, og hvordan der blev helt stille, da far afsluttede sin tale. Ingen klappede eller sagde noget: der var helt stille, som om kvinderne skammede sig over, hvad der var sket i deres landsby.

Da far satte sig ned, rejste formanden for foreningen sig op og foreslog en afstemning om, at foreningen officielt anmodede byrådet om at lade familien Griffiths holde gudstjenester i deres hjem. Det blev enstemmigt vedtaget. Omkring en uges tid senere modtog far et brev fra byrådet, hvori der stod, at de efter moden overvejelse alligevel ville lade os holde vore møder.

Faderen til den pige, som havde fået forbud mod at overvære vore møder, prøvede stadig på at skabe problemer for familien, men så skete der noget mærkeligt. En aften gik min far hen til mandens hus, og manden mødte ham i døren. Min far tiltalte ham ved hans navn og sagde følgende til ham: „Jeg lover Dem, at medmindre De holder op med at forfølge min familie, så vil Gud for alvor ydmyge Dem." Og inden for de næste par måneder indtraf der virkelig begivenheder, som ydmygede denne mand. Hans ældste datter løb hjemmefra og giftede sig med landsbyens drukkenbolt. Hans ældste søn kom alvorligt til skade i en kulmine. Hans yngste søn pådrog sig en uhelbredelig sygdom. Så kom den aften, som vi sent skal glemme, hvor det bankede på vor dør. Min far lukkede op, og der stod så den mand, som havde forfulgt os. Han stod med bøjet hoved og sagde så med en stemme, der rystede af bevægelse: „Hr. Griffiths, Jeg er kommet for at bede Dem om tilgivelse."

Denne mands yngste datter blev til sidst døbt og emigrerede til Utah. Der mødte hun en god mand, giftede sig med ham i templet og fik nogle dejlige børn. Hun er død og borte nu, men hun efterlod sine børn en arv, der består af et mod og en overbevisning, der kun findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Med hensyn til min familie, så fandt vi ud af, hvad Jesus mente, da han sagde: „Salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld, thi Himmerigets rige er deres." (Matt. 5:10) Der, i den lille hytte i Wales, fandt vi et lille stykke af Himmeriget

Thomas J. Griffiths, som nu er pensioneret, er søndagsskolelærer i American Fork 8. ward, America Fork Utah North stav.

Emner: Tro, videnskab og religion

Spørgmål

Spørgsmål: Giver jødiske traditioner eller historie os nogle nøgler til forståelse af brystpladerne, som nævnes i 2. Mosebogs 28. kapitel

og svar

Victor L. Ludlow: Fordi dommerbrystpladen og de tilhørende Urim og Tummin var hellige, understregede senere jødiske beretninger snarere deres roller som redskaber til domsafsigelse og som hjælp til at træffe beslutninger, end deres rent faktiske udseende. Men Maimonides, den fremragende jødiske, talmudkyndige, som levede i middelalderen, samt visse andre kilder i forbindelse med Talmud, giver os nogle ideer om, hvordan brystpladen muligvis kan have set ud.

I følge disse overleveringer, var det først og fremmest de tolv stene, som hver havde navnet på en af Israels tolv stammer graveret på sig, man lagde mærke til ved brystpladen. Alle stenene var firkantede og indfattet i guld og sad fast på et stykke stof, der på behændig vis var vævet af 28 tråde. Én tråd af det pure guld blev spundet eller lagt sammen med seks himmelblå tråde, så disse tilsammen dannede en tykkere tråd. En anden guldtråd blev føjet sammen med seks lilla tråde, en anden med seks højrøde tråde, og endnu en med seks tråde af fine lyse hørtråde. Så blev disse fire tråde, der nu var noget tykkere, vævet til et stykke stof, der var ca. 24 cm bredt og dobbelt så langt. Stoffet blev lagt sammen, så det kom til at danne en pose ca. 24 cm i kvadrat. Så blev der fæstnet fire rækker guldindfatninger uden på den, og Urim og Tummin blev lagt inden i den.

En guldring blev anbragt i hvert hjørne. De to øverste af disse ringe var med guldkæde forbundet til lignende ringe på skulderen af efoden, som er et skjoldformet klædningsstykke, der blev båret udenpå kappen. Brystpladens to nederste ringe var med nogle blå bånd forbundet til efodens guldring nær taljen.

Når ypperstepræsten var iklædt brystpladen og de andre præsteklæder var han beredt til at træde i funktion. Brystpladen udfyldte én meget vigtig rolle, som mormoner normalt sætter i forbindelse med Urim og Tummin. Når kongen, formanden for sanhedrinet, eller en anden anerkendt person havde et særligt problem, gik han til ypperstepræsten og fremførte det. Ypperstepræsten så ned på brystpladen for at se, hvilke af de graverede bogstaver, der skinnede mest klart, og så konstruerede han svaret ud fra disse bogstaver. Da David for eksempel spurgte Urim og Tummin, om Saul ville fortsætte med at efterstræbe hans liv, så ypperstepræsten Abiatar tre af bogstaverne skinne: **Y**od i navnet Juda, **R**esh i navnet Ruben og **D**alet i navnet Dan. Således fik han svaret: **Yered**, „han vil efterstræbe dig“.

Jødiske overleveringer tyder på, at Urim og Tummin ophørte med at eksistere, da det første tempel blev ødelagt og jøderne kom i fangenskab.

Århundreder senere, da jøderne var spredt ud over Europa, var der mange jødiske menigheder, der fremstillede brystplader og anbragte dem foran på Torakappen i deres synagoger. På disse symboler sad der ligesom på ypperstepræstens brystplade ofte efterligninger af de tolv ædelstene. Men bortset fra dette er brystpladen og Urim og Tummin gået tabt for jøderne.

Victor L. Ludlow, assisterende lærer i gamle skrifter ved Brigham Young universitetet.

Emner: Det gamle Testamente, brystplade, Urim og Tummin, jødiske traditioner.

Spørgmål

Hvorfor var det nødvendigt, at Elias (Elijah) blev optaget til Himlen således, som det skete? Er der andre fremtrædende personer, som ikke smagte døden – og betragter vi Moses forvandlet i stedet for at være død?

og svar

Alma P. Burton: Eftersom Elias (Elijah) og Moses var forudordineret til at udføre jordiske ordinanser før Kristi død og opstandelse, var det nødvendigt, at de bibeholdt deres fysiske legemer ud over deres naturlige levetid. Præsident Joseph Fielding Smith har skrevet følgende:

„Da Moses og Elias (Elijah) viste sig for Frelseren og for Peter, Jakob og Johannes på bjerget, hvad var så grunden? Var det bare en åndelig tilkendegivelse for at styrke disse tre apostle? Eller kom de blot for at trøste Guds Søn i hans gerning og forberede ham på hans korsfæstelse? Nej! Det var ikke det, der var grunden . . .

Profeten Joseph Smith har forklaret det således:

‚Præstedømmet er evigt. **Frelseren, Moses og Elias (eller med andre ord Elijah) gav nøglerne til Peter, Jakob og Johannes på forklarelsens bjerg, hvor de blev forvandlede.** Præstedømmet er evigt – uden dages begyndelse og års ende (L. & P. 78:16); uden fader, uden moder eller andet. Hvor som helst evangeliets ordinanser forrettes, dér er præstedømmet . . . Kristus er den store Højpræst; derefter kommer Adam.'“ (Doctrines of Salvation, bind 2 side 110)

Kristus var den første, der opstod, derfor måtte en hvilken som helst profet, der skulle udføre jordiske ordinanser før hans opstandelse, bevares fysisk. Således bevarede Herren Moses og Elias (Elijah) fysisk, så de

kunne overdrage de nøgler, de var i besiddelse af, til Peter, Jakob og Johannes på Forklarelsens Bjerg.
Johannes, den elskede, og de tre nephiter blev forvandlede og opfylder stadig de pligter, som bliver dem pålagt. Enok og hele hans by blev forvandlet og optaget til Himlen, for først at vende tilbage til denne jord ved Kristi andet komme. Der har også været andre, som for eksempel Alma, der ikke har „smagt døden".
Profeten Joseph Smith talte om forvandlingsloven d.v.s. den kraft hvorved mennesker beholder deres håndgribelige fysiske legemer. Han sagde: „Mange er gået ud fra, at det, at de blev forvandlede, ville sige, at de umiddelbart kom op i Guds nærhed og fik del i den evige fylde, men dette er ikke rigtigt. De bor stadig et sted, der kommer ind under det terrestriale rige, et sted, der er beredt for sådanne, som han tænker sig at anvende som tjenende engle på mange planeter, og som endnu ikke har fået del i fylden på samme måde som dem, der er opstanden fra de døde." (**Documentary History of the Church,** bind 4, side 210)

Alma P. Burton er lærer i kirkens historie og lærer ved Brigham Young universitetet.

Emner: Det gamle Testamente, Moses, profeten Elias (Elijah); forvandlede personer.

Spørgmål

I 2. Mosebog, står Urim og Tummin omtalt. Hvor var disse på Moses' tid? Hvor havde man dem fra? Kan deres historie og brugen af dem spores gennem resten af Det gamle Testamente?

og svar

Keith H. Meservy: Vi hører første gang om Urim og Tummin i Israel, hvor de blev givet til Aron som en del af præstedømmets rettigheder, han, som var den første ypperstepræst i Det levitiske Præstedømme. (2. Mos. 28:31; 3. Mos. 8:8) En del af hans mission bestod i at tilegne sig den viden, som hørte sammen med Det aronske Præstedømme, efter hvilket den mosaiske lov blev udøvet (L. & P. 68:14-21; 84:18-27) Også konger skulle rette sig efter de råd, som ypperstepræsten fik fra Herren gennem forskellige midler. Et af de vigtigste af disse midler var Urim og Tummin. Da Moses kaldte Josua og beskikkede ham til sin efterfølger, gav Herren instruktioner om, at Josua skulle „træde frem for præsten Eleazar, **for at han kan skaffe ham Urims kendelse for Herrens åsyn;** og på hans (Eleazars) bud skal han drage ud, og på hans ord skal han vende hjem, han (Josua og, underforstået, de følgende regenter) og alle israeliterne, hele menigheden." (4. Mos. 27:21. Fremhævelse tilføjet)
Dette tyder på, at Urim og Tummin var det redskab, gennem hvilket det var bestemt, at de skulle modtage guddommelig åbenbaring og beslutning.
Det var gennem dette redskab, at Saul engang forsøgte at afgøre, hvem der var skyldig i en bestemt overtrædelse (1. Sam. 14:41, se den græske og den hebraiske tekst); David søgte guddommelig vejledning for i forvejen at få at vide, hvordan tingene ville udvikle sig (1. Sam. 23:6-13); vi drager her den slutning, at Urim og Tummin befandt sig i efoden. Saul beklagede sig over, at Herren hverken talte til ham eller åbenbarede sin vilje for ham på nogen måde, altså heller ikke gennem Urim. (1. Sam. 28: 6)
Så hører vi ikke mere om Urim og Tummin i Israels historie, indtil det står klart, at jøderne efter at have været i fangenskab i Babylon ikke længere er i besiddelse af dem. Vi tager det imidlertid for givet, at indtil da brugte retfærdige konger og folket Urim og Tummin, når de søgte Herrens vejledning. Det er ganske interessant at lægge mærke til, at hvis Urim og Tummin havde været i jødernes besiddelse, efter at de havde været i exil, så kunne problemet med deres genealogi været blevet løst. Dette problem var særdeles vigtigt for jøderne, fordi retten til at bære præstedømmet var baseret på nedstamning fra Levi eller Aron. (Ezra 2: 62-63) Vi ved ikke bestemt, hvornår jøderne ikke længere kunne bruge Urim og Tummin. Men folket afviste jo profeterne på Jeremias' og Ezekiels tid, skønt Herren advarede om, at der ville komme en tid, hvor de ikke længere ville kunne nyde godt af åbenbaringernes lys. Man kan således ikke lade være med at tænke på, at de måske snarere mistede Urim og Tummin på grund af ugudelighed, end fordi disse blev erobret fra dem på grund af skødesløshed. (Se Documentary History of the Church, bind 1, siderne 21-23, om en af Joseph Smiths oplevelser; sammenlign L. & P. 3:11; 10:2)

Keith H. Meservy, assisterende lærer i gamle skrifter på Brigham Young universitetet.

Emner: Det gamle Testamente, Urim og Tummin, Moses.

Spørgmål

Hvorfor tillod Herren Israel at bekrige folket i det forjættede land?

og svar

Keith H. Meservy: Når man skal besvare dette spørgsmål, må man først ganske kort tænke over de betingelser, under hvilke et hvilket som helst folk har ret til at besidde land.

Det er af betydning, at da Herren lovede Abraham Kanaan, gav han ham ikke ret til at besidde det med det samme, men kun et løfte om, at det engang i fremtiden ville blive hans. På Abrahams tid havde det folk, der beboede det, krav på det, men de skulle forspilde denne ret i fremtiden, efterhånden som ondskaben tog til blandt dem. Derefter kunne Israel med rette gøre krav på det. (1. Mos. 15:16; 1. Ne. 17:32-40; sammenlign Eth. 2:8-9)

Ganske vist har vi ikke særlig fyldestgørende beretninger om Kanaans folk, men vi ved, at på Moses' og Josuas tid, var knaanæerne (eller amoriterne) blevet groft ugudelige, for Herren advarede gentagne gange Israel mod at lade kanaanæernes skikke få indpas iblandt sig. Hermed mente han blandt andet seksuelle synder: ægteskabsbrud, blodskam, omgang mod naturen og homoseksualitet. Han befalede israelitterne følgende: „Gør eder ikke urene med noget sådant, **thi med alt sådant har de folkeslag, jeg driver foran eder, gjort sig urene.** Derved blev landet urent, **og jeg straffede det for dets brøde** . . . Thi enhver, som øver nogen af alle disse vederstyggeligheder, de, der øver dem, skal udryddes af deres folk." (3. Mos. 18:24-29. Fremhævelse tilføjet. Se i øvrigt 3. Mos. 20)

Sådanne mennesker, der under deres jordiske tilværelse har bevist, at de er indstillet på det onde, kommer ind under Herrens dom i denne verden. (L. & P. 76:103-104) Hellere end at lade dem fortsætte med at besmitte jorden ved deres ugudelighed og at besudle kommende generationer, foretrak Herren at fjerne dem fra jordens overflade. Dette gjorde han med forskellige midler: oversvømmelser, ildebrænde, hungersnød, jordskælv og så videre. Han anvendte også sværdet. Jareditter, nephitter, israelitter, jøder samt Laban fik alle dets hurtige, forfærdelige slag at føle.

Israelitterne fik det ubehagelige hverv at udføre Herrens dom mod kanaanæerne. De fik ordre til ikke at lade medfølelsen vinde overhånd over deres specielle udfordring om at ødelægge (5. Mos. 7:1-3); de måtte heller ikke, efter at de havde frataget de tidligere indbyggere deres ejendom, gå ud fra, at det var lykkedes dem, fordi de var sådan et retfærdigt folk, for det kunne ikke siges om dem. De fik befaling om at huske på, hvorfor de tidligere indbyggere ikke længere boede der. (5. Mos. 9:4-6)

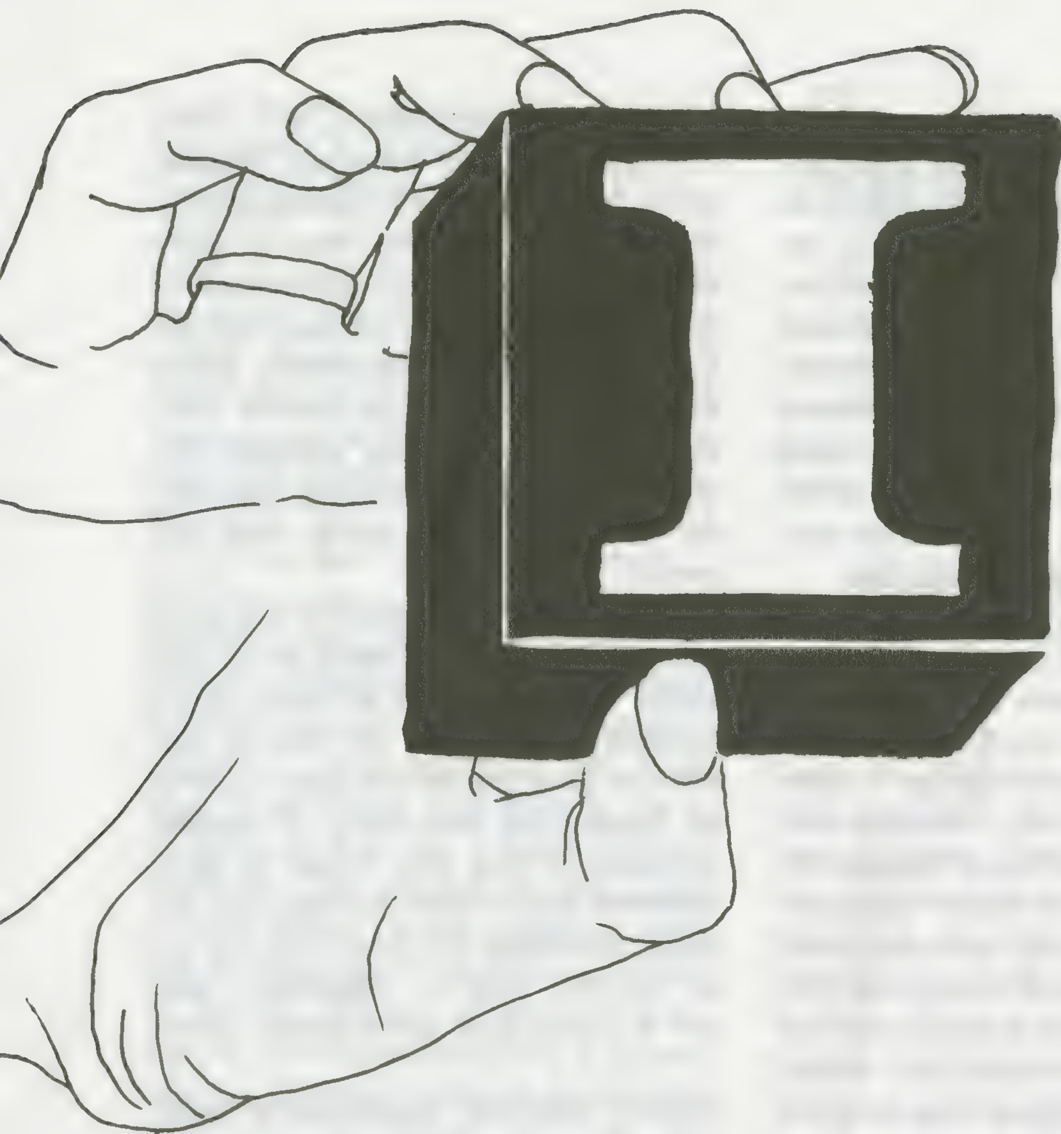
Herren kan ikke se på synd med den mindste eftergivenhed (L. & P. 1:31) han bekriger den konstant. Israelitterne førte krig mod kanaanæerne, fordi Herren befalede dem af gøre det. (Det var også på Herrens befaling, at Nephi dræbte Laban.) Det var en del af Herrens generelle kamp mod uretfærdighed. At udføre Herrens befaling krævede lydighed fra deres side, og det viste, på hvis side de var i den store kamp mod det onde.

Vi ved ikke, hvorfor Herren krævede dette af dem; det kan være, at de selv skulle hjælpe til med at vinde deres hjemland for sig, så de ikke fik det som en gave fra Herren uden at løfte en finger. Det kan være, at Herren ønskede at vise dem nogle af ondskabens følger. Men hvordan den endelig forklaring så lyder, så ved vi, at Herrens veje er retfærdige, selv om vi endnu kun delvis forstår dem.

Keith H. Meservy, assisterende lærer i gamle skrifter ved Brigham Young universitetet.

Emner: Det gamle Testamente, krig, det forjættede land, israeliter, Kanaan, Abraham.

AF ÆLDSTE THEODORE M. BURTON
Assistent til De tolvs Råd

At forsvare sin tro

Emner: Tro, videnskab og religion

Da jeg var en lille dreng, lærte min mor mig farverne. Hun holdt noget blåt op og sagde til mig, at det var blåt. Så lod hun mig gentage ordet. Lidt efter holdt hun igen noget blåt op for mig og spurgte, hvilken farve det havde.

„Er det grønt?" spurgte jeg.

„Nej, lille du," svarede hun tålmodigt, „det er blåt."

„Blåt?" gentog jeg spørgende.

„Ja, min ven, det er blåt."

Igen efter et øjebliks forløb holdt hun en anden blå genstand op og spurgte mig, hvilken farve den havde.

„Gul," forsøgte jeg.

„Nej, min ven, den er ikke gul." Og så tilføjede hun endnu mere tålmodigt: „Den er blå."

„Blå" gentog jeg.

„Ja, min ven," gentog hun, „den er blå."

Så lod hun mig lege lidt og holdt så igen en blå genstand op for mig og spurgte: „Hvilken farve har denne her?"

„Blå?", spurgte jeg.

„Du er vel nok dygtig!" svarede mor stolt og gav mig et stort knus. Og på den måde lærte jeg de forskellige farver.

Jeg har ingen ide om, hvor længe min tålmodige mor var om at lære mig farverne. Jeg var hverken kvikkere til eller længere om at lære end andre drenge. Men til sidst lærte jeg at skelne den blå farve fra andre farver. Og hvis der nu er nogen, der holder en eller anden genstand op for mig og spørger mig, hvilken farve den har, svarer jeg sikkert: „Blå!". Og hvis nogen spørger mig, hvad det er, der får mig til at mene, at den er blå, så svarer jeg: „Jeg *ved,* at den er blå, for det kan jeg *se!* Og andre mennesker er enige med mig, for de kan også se, at den er blå. Men i virkeligheden er genstanden kun blå, fordi vi er blevet enige om at kalde sådan en farve blå. Med andre ord ved vi kun, det vi ved, fordi vi har lært det. Vor viden stammer fra de ting vi har lært, eller som vi har læst eller hørt eller oplevet.

Senere begyndte jeg at læse på et college, og jeg op-

dagede, at nogle af de ting, som jeg troede på, og om hvilke jeg mente at vide, at de var sande, af nogle af mine lærere blev anset for at være komplet latterlige og tegn på umodenhed. De troede på ting, som var fuldstændig fremmede for den tro jeg var blevet oplært til lige siden min tidligste barndom. De gjorde nar ad min tro på Gud og sagde, at det blot var noget overtroisk vrøvl. De gjorde nar ad Mormons Bog. De moredе sig over den opfattelse, at Joseph Smith skulle være en profet. De nægtede at tro, at Bibelen var andet end en samling litteratur. Jeg følte mig fuldstændig ude at svømme.

For mig var mine lærer jo lærde mænd. De havde doktorgrader fra store universiteter. De fulgte med i, hvad der foregik. For mig at se, havde de svar på alt og kunne bevise alt det, de underviste i. Jeg var kun en studerende, og de var lærere med års studier, kundskab erhvervet gennem forskning, samt erfaring bag sig. Jeg var mildt sagt imponeret. Min tro og tillid var rystet i sin grundvold, og jeg stod vaklende ved kanten af tvivlens afgrund. Hvad skulle jeg godtage som sandhed? Skulle jeg acceptere disse lærde mænds undervisning eller skulle jeg holde fast ved min tro på det, som mine forældre, søndagsskolen, primary, religionstimer og præstedømmet havde lært mig og de ting, jeg havde lært gennem egen erfaring?

Nu har jeg selv en doktorgrad i en af de eksakte videnskaber. Jeg fik den ved et af de store universiteter i det midtvestlige USA. Jeg har også undervist på et andet stort og anset universitet som fast anset kemilærer. Jeg har selv forsket, og jeg har vejledt mange studerende, som selv skulle til at anstille undersøgelser. Jeg ved nu tilstrækkeligt meget om videnskab til, at jeg påskønner forskellen mellem det, som vi kalder faktum, og så teori. Gennem studier og personlig erfaring ved jeg, hvor meget styrken af troen på noget, betyder, selv inden for de mest nøjagtige områder af videnskabelig kundskab. Jeg kender de såkaldte loves begrænsning og erkender deres værdi og praktiske anvendelighed. Mine tidligere læreres viden var ofte baseret på teorier, som selv ikke idag er blevet uigendriveligt bevist. De kendte ting, som hverken var blevet bevist eller bekræftet som kendsgerninger. Men alt dette vidste jeg ikke, mens jeg studerede.

Det gyser i mig, når jeg tænker på den tid. Hvor nemt kunne jeg ikke have fulgt disse lærere, som vitterlig var meget oprigtige i deres tro og meninger. Hvor nemt kunne jeg ikke have mistet min tro og mit gode ståsted i kirken, hvis jeg havde godtaget disse mennesketeorier som sandheden. Jeg ville ærlig talt ikke bryde mig om at skulle leve mit liv om, med mindre jeg kunne have det mål af kundskab og erfaring, jeg nu er i besiddelse af.

Jeg er taknemmelig for, at jeg har haft retskafne forældre. De var lykkelige, de var vidunderlige. De elskede os børn, og vi elskede dem. Jeg gennemlevede en lykkelig og tryg barndom. Jeg havde en dejlig biskop i de kritiske år, og en fremragende stavspræsident, der senere blev præsident for kirken. Først og fremmest havde jeg en venlig og tålmodig far, som forstod mig og gav mig sin personlige støtte. Ved universitetet havde jeg også nogle fantastiske lærere, der opmuntrede mig til at bevare min tro. Jeg lagde mærke til, at disse mænd var glade og havde succes, ligesom mine egne forældre og religiøse ledere. Nogle af disse lærere er senere blevet nogle af kirkens stærke ledere. En af dem er blevet en Jesu Kristi apostel. Også andre professorer og lærere var fine kristne, trofaste til at tjene andre og faste i deres tro på og tillid til Gud.

De lærere, som ville have forledt mig til at fornægte Gud og mine religiøse idealer, var ikke altid lykkelige mennesker. Nogle af dem var desillusionerede, andre var bitre. Lykkeligvis bestemte jeg mig til at holde fast ved det, jeg følte var sandheden. Til én professor, der var særlig sarkastisk overfor mig på grund af min religiøse opfattelse, sagde jeg engang: „Doktor, jeg nægter at tro Dem! Jeg skal nok besvare Deres eksamensspørgsmål, sådan som De gerne vil have det, men jeg ønsker, at De skal vide, at hvor ulært jeg end er, så ved jeg dog én ting med bestemthed, og det er, at Gud lever. Jeg tror på ham af hele mit hjerte. Jeg skal nok lytte til, hvad De lærer os, men jeg nægter at ændre min opfattelse og min tro." Han så bare på mig og rystede på hovedet. Men jeg havde været missionær og kunne ikke fornægte de ting, jeg dybt i mit hjerte følte, var sande. Jeg kunne ikke bevise disse ting overfor *ham,* men *jeg* troede på dem, og de gav mig både håb og mod.

Ligesom jeg af min mor lærte, at blåt er blåt, således lærte jeg af hende og af min far, at Gud er Gud. De lærte mig at tro, og jeg troede. Jeg er nu et særligt vidne om Jesu Kristi guddommelighed og om gengivelsen af Guds præstedømmes kraft. Den viden fik jeg ikke sådan lige på én gang, ofte kom den smerteligt og langsomt, men jeg lærte gennem tro og bøn, ved at studere og gennem erfaring, at Gud lever, og at han taler til os gennem vor tids profeter.

Hvis det af og til sker, at I er modløse og ikke ved, hvilken vej I skal vende jer, eller hvad I skal tro, så tag lidt ved lære af min generation, indtil I selv har fået tid og lejlighed til at lære sandheden af disse ting at kende. Husk, at hvis I søger efter Herren, så vil I finde ham. Stol blot på ham, så vil I aldrig blive ført på vildspor. I vil, når I bliver ældre, være lykkelige over, at I har bevaret troen. I er en særlig generation, som er blevet anbragt på jorden af en kærlig Gud, så I kan tænde håbet for andre, der behøver ledere til at lede dem gennem disse vanskelige tider. Gud velsigne hver enkelt af jer, så I hver især kan vide, at I virkelig *er* hans børn.

Brødre i tykt og tyndt:

En musik, der er anderledes

AF COLLEEN HENDRICHSEN
Fotografier af forfatteren og Virl Osmond

De er brødre, både når de rejser sammen, og når de er hjemme. De arbejder sammen, tilbringer deres fritid sammen og spiser sammen. Men som om ikke allerede det var et tilstrækkeligt broderskab, har The Osmonds, som er berømte for deres plader og for deres koncerter, skabt et fond til fremme af den medmenneskelige forståelse.

Osmond fondet blev organiseret for at hjælpe de døve og de blinde, for at bekæmpe stofmisbrug og alkoholisme og for at fremme broderskab og goodwill verden over.

Disse mål har en ganske særlig betydning for The Osmonds, som er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — for de ønsker at udbrede evangeliet.

Fondet er blevet organiseret og ledes fuldstændig af familien Osmond. De er alle sammen aktivt inddraget i det. Faderen, George V. Osmond sen., er fondets præsident. Hans hustru Olive er sekretær, og sønnen Alan er vice-

præsident. Sønnerne Virl og Tom er fondets forretningsførere, og de andre børn i familien Osmond: Wayne, Merrill, Jay, Donnny, Marie og Jimmy giver fondet deres moralske støtte, både instrumentalt og vokalt. Medlemmerne af den kendte gruppe tilbringer ofte tiden derhjemme i Provo, Utah, med at lægge breve i konvolutter og klistre frimærker på for fondet.

Hvorfor er de så interesserede i dem, der har været mindre heldige, end de selv?

De ikke-medvirkende, brødrene Virl og Tom, kan fortælle os det. De er delvis døve. Mens deres syngende brødre klatrede mod berømmelsens tinder, kæmpede de med deres egne vanskeligheder.

Tom, som er mere døv end Virl, havde flest vanskeligheder.

„Jeg så på mig selv i spejlet," forklarede han, tørrede tårerne væk og sagde: ‚Tom Osmond, nu skal du til av stå på egne ben.' "

Men at overvinde deres egne vanskeligheder med døvheden var kun begyndelsen. Virl og Tom blev klar over, hvor udbredt et problem dårlig hørelse i virkeligheden var, medens de var på mission i Canada for kirken. Det var på det tidspunkt det gik op for dem, hvor lidt lægevidenskabelig forskning der sker på dette felt, heri indbefattet den rent psykologiske tilpasning, taleterapi og uddannelse.

„Tom og jeg bestemte, at fra det øjeblik ville vi gøre alt, der stod i vor magt for at hjælpe andre i ‚de døves verden,' " sagde Virl.

De var med til at påbegynde et program for døve i det vestlige Canada. Dette førte til, at der senere blev oprettet en døvemission i Californien.

Ud fra disse erfaringer fik de ideen til Osmond fondet. De andre medlemmer af familien blev meget begejstrede, og så blev fondet organiseret sidst på året i 1971.

„Vore planer på langt sigt er at få Osmond gruppens fans til at være med i organisationen," sagde Virl. „Vi håber, de vil hjælpe til med alt muligt fra at uddele brochurer til at lære små døve børn at tale."

Foruden at lære de døve at læse, kan deres fans hjælpe mindre heldigt stillede børn til at lære mundaflæsning, at tale, spille basketball og svømme. Unge mennesker kan også hjælpe ved at læse højt for blinde børn.

„Nogle af disse børn er virkelige handicappede i deres forhold til andre mennesker," sagde Virl. „Vi ønsker, at de skal føle sig som ét med os, at de kan gøre alt det, vi andre kan gøre."

I nogle tilfælde er nogle fans blevet så interesserede, så de har gjort dette felt til deres levevej. Der er mange, der arbejder på skoler for døve, eller som planlægger at blive socialrådgivere.

„Vi har allerede modtaget adskillige breve fra fans, som har lært af deres erfaringer med fondet," sagde Virl. „Der er mange, der skriver, at det har åbnet for en helt ny livsbane for dem, og som takker os, fordi vi har hjulpet dem til at udvikle denne nye interesse. Selvom vi ikke opnår andet end at gøre dem interesseret og få dem til at blive sig dette problem bevidst, så har vi dog opnået noget."

Osmond fondet har et nært samarbejde med dem, der driver forskning inden for den sociale sektor for at udvikle nye undervisningsmetoder og oprette forskellige, nye programmer specielt med henblik på undervisning og undervisningsmaterialer.

Deres interesse for døve og blinde er umiskendelig. Og de principper, de har lært i kirken, gør, at de naturligt er bekymrede over alkoholisme og stofmisbrug. Men ifølge Virl var det den syngende gruppes ide, at og-

så dette skulle høre med til Osmond fondets opgaver.
„Det strømmede ind med breve i tusindvis til fanklubbens hovedkvarter; i dem stod der sådan noget som: „Jeg er på stoffer, hvad skal jeg gøre?" Drengene opdagede, at der virkelig er behov for interesse for problemet."
The Osmonds har planlagt en serie fjernsynsreklamer og reklamefilm, som skal hjælpe dem, der er ofre for stofmisbrug. Fondet har også udgivet en brochure om stofmisburg.
Deres tredie mål er at fremme menneskelig forståelse. Det vil for familien Osmond sige at bringe evangeliet ud til andre. Den syngende gruppe benytter enhver lejlighed til at udtrykke deres synspunkter om kirken. Fondet gør det samme, idet det langsomt, men sikkert udbreder evangeliet gennem næstekærlighed.
Men foruden at de gør sig til talsmænd for evangeliets principper er The Osmonds et levende eksempel på næstekærlighed. Ved at bestræbe sig på at hjælpe dem, der er mindre heldigt stillede end de selv, viser de sig på mange måder at være næstekærlighedens ambassadører.
„Mennesker, der udfører så vidunderligt et arbejde, må selv være vidunderlige," stod der en dag i et brev fra en 14-årig fan i Californien.
The Osmonds arbejder sammen og de arbejder for andre. Og Osmondfondet er én måde, hvorpå de, som deres motto udtrykker det, „kan hjælpe, hvor der er behov for det".

Emner: Osmond Fonden, Osmond brødrene, døvhed og blindhed, at tjene andre

MORMONOPTEGNELSER

„Det var svært at være anderledes"

AF HELENA HANNONEN
Lappeenranta, Finland
(Hun studerer nu ved Brigham Young universitetet)

I begyndelsen af sommeren 1960 var der to unge mænd, der cyklede rundt i gaderne i Lappeentanta og bankede på dore og talte med folk; vi kunne se, at de var udlændinge. Vi børn syntes, det var meget spændende og benyttede enhver lejlighed til at høre, hvad naboerne mente om mormonerne.

Så en aften sagde min mor, som var enke, til min bror og mig, at hun ikke kunne tro de mange negative ting, der blev sagt om missionærerne, og at hun ikke brod sig om den måde, hvorpå de blev behandlet. Hun sagde, at hun ville give dem en chance for at komme hjem til os og fortælle os deres budskab. Hvor er jeg taknemmelig for hendes sande kristne ånd!

Den ældste, som underviste os, kunne ikke ret meget finsk. Han spurgte ofte os born, om vi forstod, hvad han sagde, og det gjorde vi. Han forklarede evangeliet enkelt og smukt, og vi blev alle dobt i august det år.

I skolen var jeg den eneste sidste dages hellige i mange år. Selvom det var svært at være anderledes og finde sig i klassekammeraternes uvenlige kommentarer og handlinger, sagde jeg ofte til mig selv: „Vis, at du tør være anderledes!" Langsomt holdt jeg op med at være bange for at blive såret over andres uvenlighed. Jeg isolerede mig ikke, men lærte at se folk i øjnene og også at respektere deres ret til at være andreledes.

Da jeg var 12 år gammel, havde jeg min første diskussion med min religionslærer. Det, jeg havde svaret på et af hendes spørgmål, havde været påvirket af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lærdomme, og læreren sagde, at det var forkert. Medens jeg stod der og lyttede til hende, kunne jeg føle Herrens Ånd hos mig, og jeg var i stand til at citere flere skriftsteder fra Bibelen til støtte for det, jeg havde sagt. Til sidst kunne hun ikke finde på mere at svare. Fra den dag af havde jeg et vidnesbyrd om, at Herren lytter til vore ærlige, ydmyge bønner.

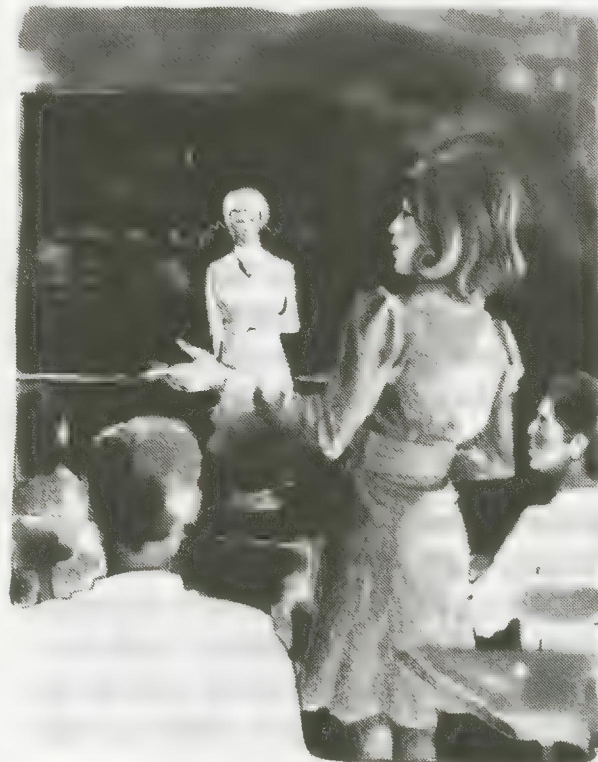
Skønt min mor var svag rent fysisk, så var hun åndeligt stærk; hun hjalp mig med at gå den vej, jeg havde valgt, idet hun vejledte mig med fast, men blid hånd. I stedet for at tilbringe mine aftener i de mørke, tilrøgede kafeer, som var populære blandt ungdommen, blev jeg opmuntret til at studere musik, kunst og bøger og til at dyrke sport. Snart begyndte mine klassekammerater at respektere mig og jeg blev leder for dem.

Hver gang det var min klasse i skolen, der blev bedt om at lede morgenandagten, var det mig, de ville have til at forelægge min tros læresætninger for alle eleverne. Min klasse støttede mig ved at erstatte den almindelige morgensang med indspilninger af tabernakelkoret.

Der gik syv år; så en dag bad min religionslærer mig om at tale i 15 minutter til klassen om min kirke. Bagefter, blev der lejlighed til at stille spørgmål, og denne afdeling varede de næste to klassetimer i religion. Så kom læreren hen til mig og sagde, at hun nu forstod, at jeg havde ret, og at hun gerne ville læse Mormons Bog.

Jeg er blevet velsignet med rige oplevelser, og Frelseren har været min hyrde, mit lys og min personlige ven gennem hele min ungdom.

Emner: Finland, omvendelse, mod, missionær

Min bedstefars mod

Af Asmund H. Hernes
Trondheim, Norge

Jeg skylder min morfar, at jeg har kunnet vokse op i kirken i Narvik i Norge. Narvik blev, på grund af sin isfrie havn, et vigtigt udskibningssted for den rige malm, som blev kørt dertil fra den svenske del af Lapland; og fordi der var penge af tjene, var der mange, der flokkedes til det område. Narvik er stadig et vigtigt knudepunkt for internationale trafik.

Min morfar kom dertil som skolelærer og degn før århundredeskiftet. Og min mor. som var den yngste af tolv søskende, fulgtes ofte med sin far, selv da hun var ganske lille. Da hun var blevet 16, bad han hende engang gå med til et møde i byen. Han var meget hemmelighedsfuld og ville ikke sige, hvad det var for et møde, men han satte i hvert fald kursen mod byens største og flotteste mødesal, hvor en velkendt politiker skulle tale. Men det var alligevel ikke der, han standsede. Han tog hende i stedet for med gennem en baggård til en mødesal, som langt fra virkede så imponerende som den første. To smilende amerikanere stod og tog imod dem.

Han havde selvfølgelig taget hende med, for at hun kunne høre evangeliet, og til min mors forbløffelse var hun enig med dem i deres lære. I begyndelsen havde hun svært ved at forstå deres gebrokne norsk; men da de forklarede, at små børn ikke kan synde og derfor ikke behøver at blive døbt, blev hun interesseret.

Ældsterne underviste hende i evangeliet, og en dag sagde hun til sin far, at hun gerne ville døbes. Han var ikke sikker på, at en, der var så ung, skulle tage et så afgørende skridt. Men næste dag gik han de fem kilometer hiem fra sit arbejde midt på dagen, fordi han ikke havde kunne få fred i sindet med hensyn til dette. Min mor blev forskrækket, fordi hun troede, at han var alvorlig syg; at gå hjem fra sit arbejde i utide var det samme som at sige op. Men han var kommet for at sige til sin datter, at hvis hun havde tilstrækkeligt mod til at slutte sig til denne kirke og dermed risikere at miste sine venner, ja, så havde hun hans tilladelse. Da han havde sagt det, følte han det, som om der var taget en tung byrde fra hans skuldre, og så gik han de fem kilometer tilbage til sit arbejde.

Dåbshandlingen fandt sted ved en ensomt beliggende strand, lidt over en kilometer fra det nærmeste hus, hvor en venlig gammel dame gav dem lov til at skifte tøj. Hun forstod dog ikke helt, hvad det var, der skulle foregå, for hun blev helt chokeret, da de kom tilbage i deres våde tøj rystende af kulde. Det var i oktober måned, og temperaturen var ikke mere end 10 grader, selvom vandet var 35 grader på grund af Golfstrømmen, som kommer hele vejen fra Amerika.

Min mor var lykkelig. Skønt hendes gamle venner og hendes slægtninge vendte hende ryggen i begyndelsen, så kom de dog tilbage til hende en efter en, og hun vandt alles respekt og beundring. Senere overværede hun sine forældres dåb. Jeg lærte evangeliet siddende på hendes skød, og skønt hjælpeorganisationerne ikke fungerede fuldt ud endnu på det tidspunkt, og selvom Narvik var kirkens nordligste gren, så var der dog nogle få trofaste medlemmer, der mødtes regelmæssigt, og som var ivrige efter at fortælle alle, de mødte, at Herren atter havde talt.

Nu har vi set en ny dag gry. Ikke kun standardværkerne, men også lektiehæfterne og andre materialer kan fås på norsk. Der holdes teltlejre og ungdomskonferencer hvert år, distrikts- og regionalkonferencer flere gange om året, og nu er der blevet holdt en stor områdekonference. Jeg har set smukke, moderne kirker blive bygget i Trondheim (hvor jeg har virket som grenspræsident), samt i Bergen, Drammen og Oslo, og der er blevet bygget to templer til at tjene de hellige i Europa. Evangeliet breder sig hurtigt.

Emner: Mod, Norge, omvendelse

AF PRÆSIDENT HARTMAN RECTOR JUN.
fra De halvfjerds' første Råd
Illustreret af Ted Henninger

Herrens befalinger er til velsignelse for os

Vor tids profeter har gjort det helt klart for os, at det er hvert eneste kirkemedlems pligt at dele evangeliet med andre. Men jeg har nu lagt mærke til, at vor tids profeter sjældent, hvis det da nogen sinde sker, siger noget, som Herren ikke allerede har sagt.

Mottoet „Hvert medlem en missionær" er egentlig bare en gentagelse af, hvad Herren erklærede i Lære og Pagter, afsnit 88:

„Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret at advare sin næste."

Som det meget ofte er tilfældet med alle Herrens befalinger, synes det, som om vi aldrig fuldt ud forstår de vidtrækkende konsekvenser ved vore handlinger, når vi udfører de ting, som Herren pålægger os. Det resulterer altid i store velsignelser for os, fordi Herrens hele formål er at „tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39) Alle hans befalinger er naturligvis til velsignelse for os.

I 1952 vendte jeg tilbage til San Diego i Californien, efter at jeg havde været med i krigen i Korea. Medens jeg havde været borte, var jeg blevet døbt i missionshjemmet i Tokyo, Japan. Som nyomvendt var jeg overbevist om, at alle mennesker overalt ønskede at finde Jesu Kristi evangelium, det evangelium, som jeg havde fundet. Jeg havde det, og jeg havde i sinde at give dem det, enten de ønskede det eller ej.

Jeg kom med i en privat transportordning, hvorved jeg hver dag blev transporteret fra mit hjem i Chula Vista og til North Island, hvor jeg arbeidede, og tilbage igen. Der var fire andre tidligere marinere med i denne ordning — alle sammen ikke-mormoner. Tre af dem var løjtnanter (det var jeg også selv) og den fjerde som hed George Whitehead og forøvrigt var en vældig flink* fyr, var menig. Jeg følte mig oplivet ved tanken om, at jeg måske kunne omvende disse fire andre, som var med i ordningen. Jeg var sikker på, at det ville gå så let som ingenting. Det tog 45 minutter at køre hver vej, og de kunne jo ikke slippe ud af bilen, de blev simpelt hen nødt til at høre på mig. Jeg bestemte mig til, at jeg ville omvende disse fire, og så ville jeg sørge for at komme med i en anden, tilsvarende transportordning og omvende dem, der var med i dem, hvorefter jeg ville skifte igen, og så videre. Ja, på den måde kunne jeg jo omvende et helt ward i løbet af nul komma nul.

Nå, jeg begyndte så at prøve på at påvirke mine fire kammerater. Det var tydeligt, at de tre af dem (løjtnanterne) aldrig hørte et ord af, hvad jeg sagde; i hvert fald viste de det aldrig, hvis de hørte mig; det var som at hælde vand på en gås. Men den menige, George Whitehead, han turde ikke sådan afvise mig uden videre. Jeg kunne mærke, at George var interesseret; så da det blev min tur til at overtage rattet, satte jeg løjtnanterne af først, og så sad jeg og prædikede for George en times tid foran hans hjem, før jeg lod ham slippe ud af bilen.

Jeg blev ved med at prøve på, at få George til at love at han ville komme i kirke, men han stod imod de første 4 uger. Til sidst indvilligede han dog i at gå med og sagde, at hans hustru, Lucille, også ville komme. Jeg var meget spændt. Jeg husker, at jeg lørdag aften, før George og Lucille for første gang skulle i søndagsskole i en mormonkirke, vaskede kirkens bagdør af; det var den dør, jeg altid brugte, når jeg gik ind i bygningen. Jeg fik en ung mand til at hjælpe mig; han må bestemt have troet, at jeg var lettere skør. Han sagde: „Hvorfor vasker du kirkens bagdør af? Der er da aldrig nogen, der finder på at vaske en kirkes bagindgang

af!“ Jeg forsikrede ham, at jeg var ved at vaske bagdøren, fordi den trængte til at blive vasket af; og desuden ville George og Lucille gå ind gennem den dør næste formiddag. Alting skulle være perfekt, når de kom, så de kunne se Herrens kirke i dens rette lys.

Jeg tror ikke, der er nogen, der ser med mere kritiske øjne på en kirke, end den missionær, som første gang har en undersøger med sig. Hvor er det vigtigt, at alle de små børn ikke larmer for meget, og at musikken er smuk. Det ville også være rart, hvis alle de, der sad på forhøjningen, ville holde sig vågne, men det er vel for meget at forvente.

George og Lucille kom altså til søndagsskolen, og jeg var der for at tage imod dem. Vi havde alle tiders søndagsskoleklasse den dag. (Det var mig, der underviste). George var tydeligt imponeret. Man kunne ligefrem se, hvordan han sugede hvert eneste ord til sig. Men hans kone, Lucille, sad ved siden af ham med et uudgrundeligt ansigtsudtryk. Jeg kunne ikke finde ud af, om hun overhovedet hørte hvad jeg sagde. Det bekymrede mig noget Jeg kunne knap vente med at tale med hende til efter klassen.

Da vi gik ud af kirken sammen, gennem den *rene* bagdør, sagde jeg: „Nå, Lucille, hvad mener du så om mødet her til formiddag?“ Hun svarede uden så meget som et smil: „Jeg er født som metodist, og jeg forventer at dø som metodist.“ På det tidspunkt havde jeg endnu ikke hørt LeGrand Richards' historie om englænderen og skotten, hvor englænderen sagde: „Jeg er født englænder, opdraget som englænder, og jeg forventer at dø som englænder,“ hvortil skotten svarede: „Har du ingen ambitioner?“

Jeg tænker, jeg kunne have svaret hende med den historie, men i stedet for sagde jeg: „Lucille, jeg lover dig, at som sidste dages hellige behøver du ikke at give afkald på nogen sandhed, som du har lært som metodist. Vi fører ikke strid med andre kirker eller religiøse trosopfattelser; vi skriver ikke smædeskrivelser mod andre kirkesamfund, og vi vil aldrig gøre det, fordi det ikke er vor opgave at nedbryde folks tro; det er tværtimod vort formål at opbygge den. Til vore protestantiske venner, som tror at „frelsen kommer gennem troen“, siger vi: „Det tror vi også på – for står der ikke i skriften: ‚Men uden tro er det umuligt at behage ham (Gud)' (Hebr. 11:6). Vi ønsker blot at føje mere til deres tro. Så til vore protestantiske venner siger vi: ‚Kom og lad os dele Jesu Kristi evangeliums fylde med jer. Vi tager ingen sandhed fra jer, men ønsker blot at føje visse værker samt præstedømmets myndighed til det, I har i forvejen.' “

Dette er stort set, hvad jeg sagde til Lucille den dag. Hun kom ikke med en eneste yderligere kommentar. Dette gik for sig i 1952.

I 1958 opholdt jeg mig i Washington, D. C. Jeg var stadig ansat i marinen og havde fået ordrer om at tage til University of Southern California for at deltage i et særligt instruktionskursus om sikkerhed i luften. Medens jeg var i Los Angeles, fik jeg lejlighed til at tilbringe en hel del tid i Los Angeles Templet. Jeg husker, at jeg udførte arbejdet for alle mine bedsteforældre og oldforældre. Den kvinde, der var stedfortræder for mine to bedstemødre og min egen mor (som var død uden at have taget imod evangeliet) var den samme Lucille Whitehead, som havde sagt, at hun „var født metodist,“ og at hun forventede, „at dø som metodist“. Det havde hun ikke rigtig kunnet leve op til, faktisk indvilligede hun i at blive døbt kun tre uger efter, at hun var fremkommet med den erklæring overfor mig hin søndag morgen i San Diego i Californien. Hvorfor? Fordi Helligånden havde berørt hendes hjerte, og fordi hun vidste, at evangeliet var sandt.

Ja, Herrens veje er uransaglige. Hvordan kunne jeg vide, at det, at jeg delte evangeliet med et medlem af transportordningen, en dag skule resultere i at give min egen mor mulighed for evigt liv?

Der er så mange ting, vi ikke ved, men vor himmelske Fader ved det. Det påhviler os at følge de anvisninger, han giver os, for vi vil sandelig få evige velsignelser herfor.

Emner: missionær, omvendelse.

Harmoni i lærdommene

Herren har advaret sit folk gentagne gange mod at blive uenige om lærdommene, og han har understreget vigtigheden af at følge skriften og kirkens profeter.

Da Frelseren viste sig for nephitterne, indeholdt en af de første lektier, han gav dem, en advarsel mod at strides om lærdommene. (3. Ne. 11:28)

En af de tidligste advarsler, som Joseph Smith modtog, indeholdt den samme advarsel:

„Og jeg gør dette for at stadfæste mit evangelium, så at der ikke skal findes så megen strid. Ja, Satan opægger folkets hjerte til strid angående mine læresætninger, og heri begår de fejl; thi de fordrejer skriften og forstår den ikke.“ (L. & P. 10:63)

De første Præsidentskab er vore ledere. Vi må følge dem med hensyn til lærdommene, og vi må følge deres forskrifter og eksempel.

Sabbaten

„Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!
I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning,
men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud;
da må du intet arbejde udføre . . . Thi i seks dage gjorde Herren himmelen,
jorden og havet med alt, hvad der er i dem,
og på den syvende dag hvilede han;
derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den."
2. Mos. 20:8-11

ÆLDSTE STERLING W. SILL
Illustreret af Jerry Thompson

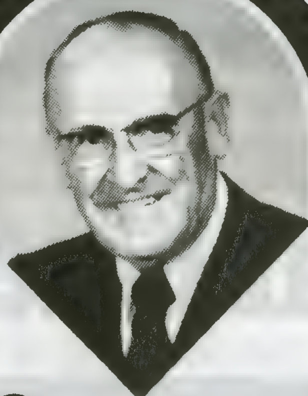
Emne: Sabbaten

Et af de fremtrædende minder, jeg har ført med mig fra min barndom, er sabbaten. I mine allerførste år ude på garden var søndagen helt anderledes end resten af ugens dage. Fra mandag til lørdag var vi helt og fuldt optaget af det hårde arbejde, det var at tjene til livets ophold ved hjælpe af menneskers og dyrs muskelkraft.

Men søndagen var anderledes — det var sabbaten. Det var hviledagen. Det var Herrens dag. Lørdag aften blev hestene sat på græs og alt arbejde ophørte. Lørdag var også en særlig dag, hvor vi gjorde hele huset rent, så alting kunne være parat til om søndagen. Det sidste, vi gjorde om lørdagen, var at få „lørdagsaftensbad". Når vi havde været i bad, lagde vore forældre rent tøj, som var pænt repareret og gjort i stand, frem til os, så det var klart til om søndagen . . .

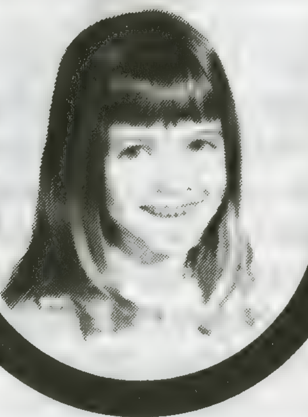
Det er om søndagen, at det forventes, at vi gør alle de rigtige ting, at vi tager vort bedste tøj på, læser i vore bedste bøger, tænker vore bedste tanker og beskæftiger os med de mennesker, der betyder mest i vort liv. Og når vi så har glemt de bekymringer, vi har beskæftiget os med i ugens seks dage, går vi til bedehuset og lader vore tanker beskæftige sig med Gud og prøver på at fatte de ting, der hører ham til.

AF O. LESLIE STONE
Assistent til De tolvs Råd
Illustreret af Richard Hull

Fra ven til ven

Vær ærlig

Ærlighed og det, at der kan stoles på en, er et karaktertræk, som enhver kan udvikle. Så vigtigt er det at være ærlig, at vor himmelske Fader tog det med i de ti bud da han skrev.

„Du må ikke stjæle."

Men der findes andre måder at stjæle på foruden at tage penge og ejendele fra folk, uden at de ved det. Ikke at udføre et arbejde, som vi får penge for at udføre, er at stjæle tid og penge fra vor arbejdsgiver. Hvis en ansat spilder 30 minutter om dagen på sit arbejde, snyder han i virkeligheden sin chef for lidt over tre uger om året.

At være ærlig betyder at holde sit ord og at leve op til det, man lover. At betale 10 % at alt det, man tjener i tiende til Herren, er også en prøve på ens ærlighed.

Da jeg var seks år gammel, fik jeg en værdifuld lektion. Min far havde byttet sin gård bort for en andel i en blandet landhandel i Driggs, Idaho, og det var så meningen, at han skulle bestyre forretningen. Han havde kun arbejdet der en kort tid, da der kom en stor sending bolsjer pakket i træspande. En formiddag gik jeg ind på lageret og så, at spandene var blevet lukket op, så bolsjedåserne ude foran i forretningen kunne blive fyldt op.

Alle de dejlige bolsjer var mere, end jeg kunne modstå, så jeg smagte på flere slags og fyldte så mine lommer. Men for at komme ud af forretningen var jeg nødt til at gå igennem forbutikken, hvor min far arbejdede. Han så mine bugnende lommer, og idet han lagde en arm om skuldrene på mig, tog han mig med tilbage til baglokalet og begyndte at tale om, hvor vigtigt det var at være ærlig.

Så bad min far mig om at tømme lommerne, idet han forklarede mig, at han kun ejede halvdelen af butikken, og at når som helst nogen fra vor familie tog noget fra butikken, skulle der betales for det. Hvis vi bare tog noget uden at betale for det, så stjal vi jo i virkeligheden fra hans partnere.

For nylig var vort barnebarn Adam med søster Stone og mig på en tur til Californien. Midt på dagen gjorde vi holdt for at spise frokost. Da servitricen kom med regningen, betalte jeg uden at studere den nøjere, og det var først efter, at hun havde givet mig penge tilbage, at det gik op for mig, at vi kun havde betalt for to sandwich i stedet for tre.

Jeg vidste, at den unge pige ville stå og mangle pengene, når hun gjorde op, og så kom jeg pludselig til at tænke på, hvordan min far havde lært mig at være ærlig. Jeg følte, at der nu var en udmærket lejlighed til at tage spørgsmålet om ærlighed op over for Adam, så jeg gav mig til at forklare ham, hvad der var sket. Jeg sagde til ham, at her havde vi et problem.

Jeg sagde, at vi sådan set godt kunne gå ud og beholde pengene, for ingen ville nogen sinde opdage, hvad vi havde gjort – eller også kunne vi sige til den unge pige, at vi stadig skyldte hende for en sandwich. Det var slet ikke svært at bestemme sig, da vi blev enige om, at hvis vi beholdt de penge, som ikke tilhørte os, ville vi bryde det bud, der lyder „Du må ikke stjæle." Vi blev enige om, at vor himmelske Fader ville blive ked af det, og at vi heller ikke ville være glade, fordi vi så vidste, at vi ikke havde været ærlige.

Adam og jeg gik hen til den unge pige ved disken, og jeg forklarede hende, at hun ikke havde forlangt det fulde beløb af os, og at vi skyldte hende næsten en dollar til. Af forlegenhed blev hun helt rød i hovedet et øjeblik, men så takkede hun os for at have gjort opmærksom på fejlen. Vi rejste videre med en god samvittighed, og jeg er sikker på, at vor himmelske Fader bifaldt, hvad vi havde gjort.

Hvis vi lærer at være ærlige i de små ting, vil det blive en vane, og så bliver det så meget nemmere at være ærlig, når det er virkelig store beløb, det drejer sig om. I løbet af min karriere indenfor forretningslivet, har man betroet mig meget store pengesummer. Jeg er glad for, at jeg aldrig har skuffet dem, som har stolet på min ærlighed. Jeg ville aldrig have fået nogen muligheder for at udvikle mig og avancere, hvis jeg havde været uærlig.

Jeg beder, at I altid vil huske det udmærkede råd, som Shakespeare engang skrev:

> „Men frem for alt: vær sanddru mod dig selv,
> da følger vist, som natten følger dagen,
> at du kan ikke være falsk mod nogen."

Emner: Venlighed, lykke, tobachintræ

Lykketræet

AF EVA GREGORY DE PIMIENTA
Illustreret af James Christensen
(Første del)

De lyse, smukke toner fra rørfløjten hørtes oppe fra det lille klippefremspring, hvor Adrian, den unge hyrde, sad. Hans musik havde virket så sørgmodig i mange dage. Der havde været noget sært længselsfuldt over musikken, som ikke engang melodiens komponist forstod.

Medens Adrians fingre behændigt bevægede sig hen over fløjten, så han med sine mørke øjne ned på den brede vej under sig. Det var hovedvejen til den store by Oaxaca, og der var nu gået en uge, siden nogen rejsende, var kommet denne vej. Men de plejede nu heller ikke at tage sig tilstrækkelig tid til at standse og fortælle en dreng om de vidundere og al den skønhed der fandtes inde i byen.

Skal jeg da bare være hyrde hele mit liv? tænkte Adrian, mens de sidste toner fra hans melodi døde bort.

Han lod sig glide ned fra klippen og fløjtede ad sin sorte hund, Centinela. „Kan du hente fårene", kommanderede han, og hunden slikkede hans hånd og løb afsted for at gøre, som han havde sagt.

Der lå nu dybe, blåviolette skygger over dalene, og skyerne gav genskin af den nedgående sols mange nuancer, der gik lige fra rødlilla over til orange og lyserødt. Adrian tog sin store sombrero af (en bredskygget hat, der er lavet af fibre fra palmeblade), tog sin poncho over hovedet, hvorefter han tog hatten på igen.

Forsigtigt anbragte han sin fløjte inden i sin grove hjemmesyede bomuldsskjorte. Det var langt den bedste fløjte, det nogen sinde var lykkedes ham at fremstille, men han var alligevel ikke helt tilfreds

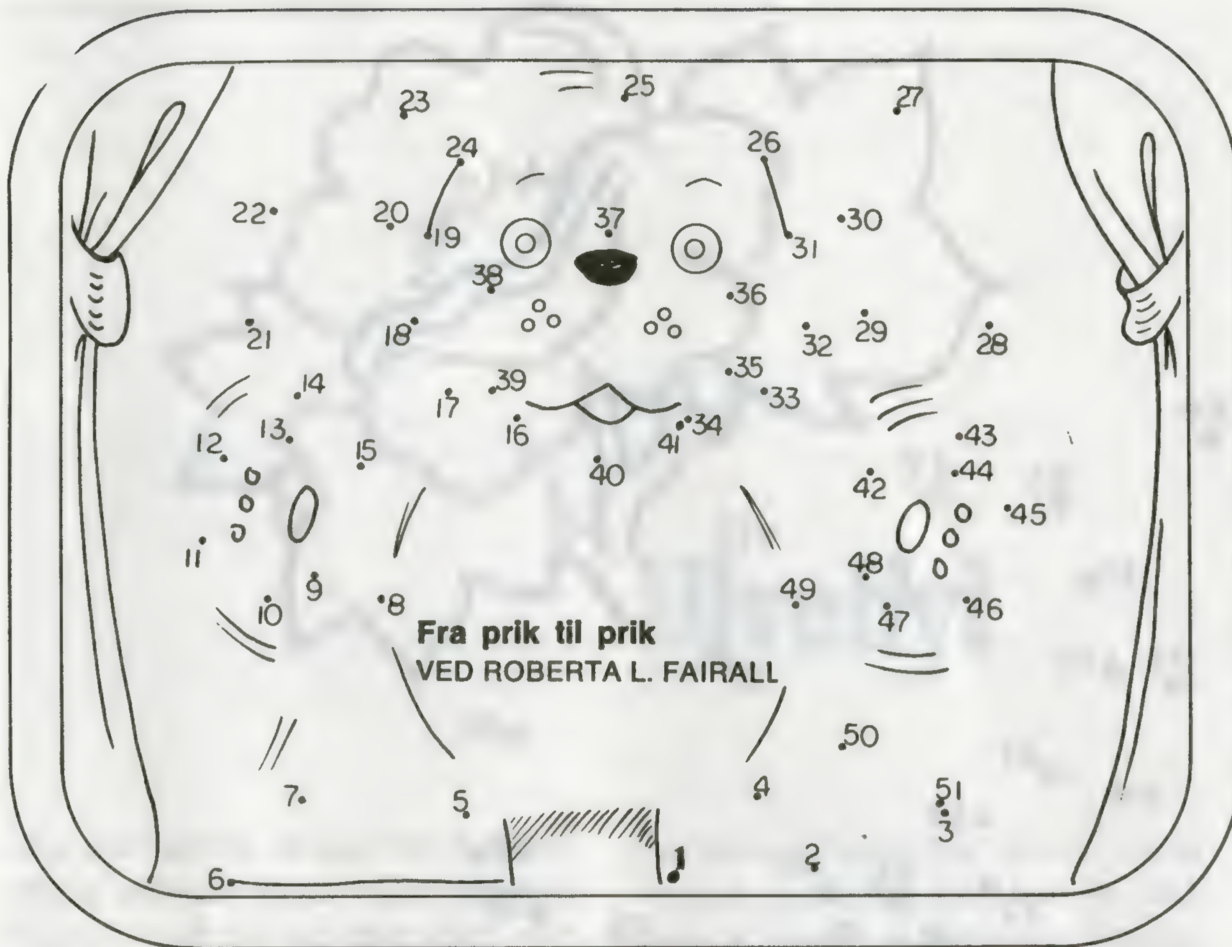
med den. Han længtes efter at høre den slags musik, der blev spillet i koncertsalene i byen.
Adrian så ned på sine små garvede hænder. „Mon jeg nogensinde kommer til at spille på en violin, før mine hænder bliver krogede og stive ligesom landsbybeboernes hænder?" tænkte han ved sig selv.
Han talte fårene, efterhånden som Centinela jog dem ned fra bjergskråningen og over mod den lille samling stråtække huse, der udgjorde den landsby, han boede i. Da Adrian kom ned til vejen, var det næsten tusmørke. Pludselig standsede han op og stirrede gennem det tiltagende mørke. Han kunne lige netop skimte en gammel kone, der støttede sig tungt til sin stok, medens hun med tunge skridt gik videre.
„Buenas tardes (god aften)!" sagde Adrian højt, idet han halvt om halvt ventede at genkende hende som en at sine naboer i landsbyen.
Men da hun kom nærmere, så han, at hun var en fremmed. Hendes store brogede halstørklæde og hendes enorme, gyldne ørenringe viste, at hun var sigøjner.
„Buenas tardes!" hilste hun tilbage og sendte ham et bredt, tandløst smil.
„Jeg kan se, at mørket har overrasket dig på din vej, Senõra", sagde han høfligt.
„Si (ja)", indrømmede hun træt. „Men jeg er vant til at tilbringe natten ved vejkanten."
Så så Adrian, at hun hverken havde et sjal eller noget ordentligt overtøj, der kunne beskytte hende mod den kolde natteluft. „Jeg bor ikke ret langt borte herfra", sagde Adrian. „Hvorfor ikke gå med hjem til min familie og være der i nat, så kan du tage videre i morgen?"
„Det er vel nok pænt af dig, min ven", sagde hun, „men jeg er ikke sikker på at dine forældre ville bryde sig om, at jeg kom med dig. Det er ikke allevegne, jeg er velkommen."
„Hjemme hos os er du i hvert fald velkommen!" blev Adrian ved. „Vi er fattige, men det vi har, deler vi gerne med andre."
Den gamle kone gik støttet til sin stav et par skridt nærmere Adrian. Drengen så fast på hende, medens hun så undersøgende på ham.
„Det kan være", sagde hun ganske sagte, nærmest henvendt til sig selv, „at du er den, jeg har ledt efter så længe. Men jeg må være helt sikker. Jeg vil tage imod din gæstfrihed!"
Idet Adrian drev fårene gennem indgangen til kaktusindhegningen, som omgav deres gårdsplads, kom hans mor ud af huset.
„Madre (mor)", sagde han, „denne lille bedstemor har gået meget langt, og hun er meget træt. Jeg har taget hende med hjem, så hun kunne være hos os i nat."
„Bienvida (velkommen)!" sagde Adrians mor, idet hun smilende rakte hånden frem.
Den gamle kone lod sig føre ind i det lille hus, hvor ilden knitrede lystigt på ildstedet. En harpiksfakkel dannede flakkende skygger på det beskedne indbo.
Adrians far var ved at lede okserne ind i den smalle indhegning, da Adrian var færdig med at malke den kælne ged.
„Jeg skal nok tage åget af dem og fodre dem", sagde Adrian til ham, „for i aften har vi gæster."
Faderen strøg sønnen over hans tykke, sorte hårmanke og smilede da han hørte om den gamle kone. Da de kom tilbage ind i huset, var tortillaerne allerede ved at være varme, så de kunne spise til aften.
„Værsågod", sagde Adrian venligt, idet han tilbød den gamle kone en tortilla, „denne her er ikke så hård, så den kan du godt spise." Drengen så en tåre begynde at løbe ned ad hendes vejrbidte kinder og følge en af de dybe rynker.,
„Gud velsigne dig, min ven!" sagde hun.
Da de var færdige med at spise deres enkle måltid, der bestod af bønner, tortillaer, chilisovs og gedemælk, kom Adrian med sit eget tæppe og lagde over den gamle kones sammensunkne skuldre.
„Nu er jeg helt sikker på det", sagde hun. „Jeg har fundet den, jeg ledte efter." Så fandt hun en lille papirpakke frem af folderne på sine farvestrålende skørter. Hun pakkede den op og lagde indholdet i Adrians hånd.
„Er det et frø?" spurgte drengen, og den gamle kone nikkede.
;„Det er et frø af det meget sjældne og smukke træ, der kaldes Tabachintræt, men jeg kalder det nu lykketræt", sagde hun.
„Hvorfor giver du min søn det?" ville Adrians far vide.
„Det er ikke alle, der ville gøre brug af det på den rigtige måde", svarede konen. „Jeg har længe ledt efter en dreng, som havde et rent og godt hjerte, og som ville forstå at bruge det rigtigt. Jeg tror, at Adrian er den rigtige at give det til."
„Vil det gøre mig rig og berømt?" spurgte Adrian uskyldigt men meget ivrigt.
Den gamle kone smilede klogt. „Det vil bringe dig lykke", svarede hun.
Drengen vendte det lange, hårde frø i sin hånd.

Hvilken hemmelighed kan dette mærkelige frø dog indeholde? tænkte han. *Kan det virkelig indeholde lykkens hemmelighed?*
Adrian så op og bad den gamle kone fortælle dem noget om byerne og den dejlige musik, der blev spillet derinde.
Hun smilede, da Adrian satte sig på gulvet ved siden af hendes lave stol med armene om knæene. Han havde en del klump i halsen af længsel, da han hørte hende fortælle om de strålende oplyste koncertsale med række efter række af røde plydssæder og elegant klædte mænd og kvinder, der talte dæmpet sammen, medens de spændt ventede på orkestrets første toner. For en kort tid glemte Adrian alt omkring sig.
Han sukkede dybt, da hans far venligt mindede ham om, at det var sengetid.
„Si", samtykkede den gamle kone. „Jeg skal også tidligt afsted i morgen. Du følger mig lidt på vej, gør du ikke også, Adrian?"
„Jo, selvfølgelig", svarede drengen.
„I et hjem har man altid brug for en bedstemor, Senõra (frue)", sagde Adrians mor, „men hos os har vi desværre ingen. Kunne du ikke tænke dig at blive hos os?"
„Jo, vil du ikke nok", tiggede Adrian.
„Så længe, I har lykketræet, vil I ikke glemme mig", lovede den gamle kone.
Næste morgen fortalte hun Adrian, hvordan han skulle lægge frøet, og hvordan han skulle passe det, så snart det spirede. Hans mor foreslog, at han skulle lægge det på gårdspladsen lige ved døren.

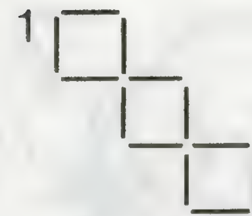

I adskillige dage lod Adrian frøet suge frisk vand til sig i solens stråler. Da det så var svulmet op og den hårde skal var blevet blød, skar han forsigtigt spidserne af og lagde det i jorden ude i gården, sådan som han havde fået besked om.
Så begyndte han den lange ventetid. Ved slutningen af den anden uge opdagede Adrian en morgen, lige efter at han var vågnet, at de første tykke blade havde brudt jordoverfladen. Stængelen var lige og stærk.
Adrian plejede den unge plante omhyggeligt. Da tabachintræt nåede op over kaktushegnet, gik Adrian ikke mere i skole. Han var nu tolv år gammel, og kunne ikke længere tilbringe sin tid med at være hyrde. Nu pløjede han markerne og såede kornet. Når han havde afsluttet dagens arbejde, satte han sig under lykketræets bladrige krone og spillede på sin fløjte.
„Engang imellem ville jeg ønske, at den gamle kone aldrig havde givet Adrian det frø", sagde hans far til moderen. „Bare drengen ikke kommer til at tilbringe hele sit liv med at drømme."
Adrians mor smilede bare. „Han er en god dreng", sagde hun. „Vi lever jo et hårdt liv, så lad ham bare have sine drømme i fred."
En dag lagde Adrian mærke til, at træet var fuldt af små, grønne knopper. I mange dage så han dem gro,indtil de til sidst åbnede sig, og træet blev fuldt af højrøde blomster, der nærmest lignede guldplettede orkideer. Der var mange mennesker, der standsede ude på vejen for rigtigt at se det smukke syn.
„Det er virkelig et ganske særligt træ!" måtte Adrians far indrømme. „Det blomstrer og er grønt, selvom alt andet er tørt, og jorden mangler vand."
Adrian var ved at revne af bare stolthed og glæde. *Men,* tænkte han, *er det det hele? Vil det gøre mig rig og berømt?*
Så en dag, hvor de store, brune bælge, der indeholdt tabachinfrøerne, hang og raslede mod de brede grene, hørte Adrian til sin overraskelse lyden af sølvsporer og læderseletøj inde i gården.
„Hov, du der!" sagde en overlegen stemme.
Adrian rejste sig og bukkede dybt. Han genkendte manden på den blåsorte hingst. Han hed Don Porfirio Paz, og han var en af de rigeste godsejere på egnen.
„Sig til din far, at jeg ønsker at købe hans jord", sagde manden.
Adrian slog en vantro latter op.

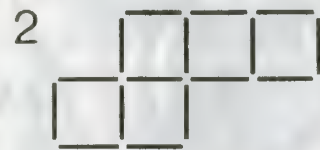
(Fortsættes i næste nummer.)

Fra prik til prik
VED ROBERTA L. FAIRALL

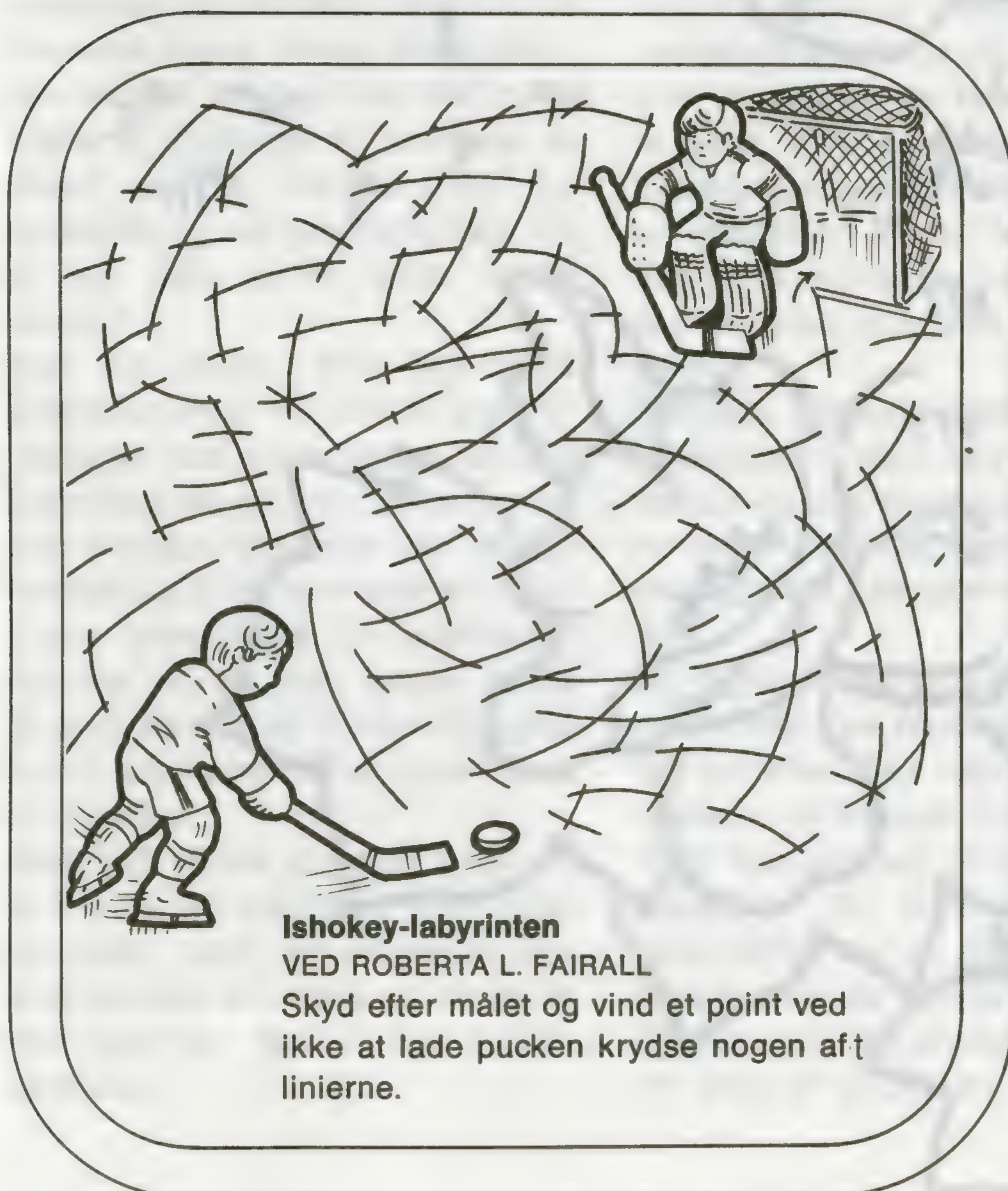
1. Dan 3 firkanter med 12 pinde. Flyt så 4 pinde, sådan at du får en figur, der består af 4 firkanter.

2. Dan 5 firkanter med 16 pinde. Nu må du kun flytte 2 af pindene, men sådan at der fremkommer 4 firkanter.

Bare for sjov

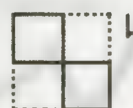

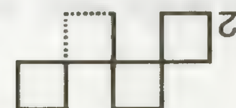

Ishokey-labyrinten
VED ROBERTA L. FAIRALL
Skyd efter målet og vind et point ved ikke at lade pucken krydse nogen af linierne.

Denne venlige mor tilbød at bringe junior hjem for mig, da han var faldet i søvn i Zoologiske Have.

AF WENDELL J. ASHTON

Ulvehyl

Jeg tror aldrig, at jeg har hørt en rigtig skovulv hyle. Men jeg kan huske, hvor det løb mig koldt ned ad ryggen, når jeg om vinteren om natten hørte coyoterne eller prærieulvenes hyl.

Da jeg var helt lille, lå vort hus, som var bygget af gule mursten, i udkanten af byen nær foden af de forrevne store Rocky Mountains. Om natten sov jeg i en lille tremmeseng; tremmerne, som var af metal, sad en fem-seks cm fra hinanden og var temmelig høje for at jeg ikke skulle falde ud af sengen.

Men de nætter, hvor jeg hørte prærieulvenes hyl blande sig i lydene fra den kolde blæst, så var jeg ærlig talt glad for de tremmer. For foruden hjemmets fire vægge syntes jeg, at de dannede en yderligere beskyttelse. En prærieulvs hyl kan på en eller anden måde få ens hjerte til at banke hurtigere og få nætterne til at virke mere uhyggelige.

Men jeg vidste alligevel godt, at et hyl fra en prærieulv ikke lyder så slemt, som en skovulvs. For prærieulven er trods alt knap så stor som sin fætter, den rigtige skovulv.

Gennem tiderne har ulven været frygtet og hadet ikke kun af små drenge, men også af grandvoksne mænd. Ikke mindre end ca. 60 af de tidlige græske og romerske forfattere har skrevet om ulve, og oftest har de beskrevet dem som blodtørstige og ondskabsfulde dyr. I det gamle Grækenland var der udsat en dusør på en bestemt sum til enhver, der kom med et ulveskind. I virkeligheden er det halsbånd, vore hunde har på i dag, en efterklang af det, man i gamle dage gav hundene på for at beskytte deres hals mod en ulvs angreb.

Gennem århundrederne har man bekæmpet ulvene ved at opsætte fælder og alle snarer af alle slags for dem, man har lagt gift ud for dem gravet ulvegrave og skudt dem.

En digter beskrev engang et ulvehyl som „en blodtørstig sang". Så forleden dag havde America Museum of Natural History i New York bestemt sig til at holde en „ulvedag". En tam, grå ulv ved navn Jetro var til stede, og den legede med de kønne unge piger og poserede for pressefotograferne som et andet får. I museets auditorium afspillede man nogle optagelser af ulvehyl, som var blevet optaget af canadiske og amerikanske naturvidenskabsmænd. Det var endda den fremragende musikkritiker fra New York Times, Harols C. Schonberg, der anmeldte begivenheden.

Canadieren, C. H. D. Clarke, der arbejder inden for natursektoren, understregede, at den nu afdøde Jim Curran fra Sault Sainte Maris i Ontario, havde udlovet en dusør til hvem som helst, der nogen sinde var blevet bidt af en ulv i Ontario. Dusøren blev aldrig indløst.

John B. Theberg, som er assisterende professor i økologi ved University of Waterloo i Ontario, og som er noget af en autoritet med hensyn til ulvehyl, drager den slutning, at ulvene ikke hyler for at skræmme menneskene. De hyler for at meddele sig til andre ulve i samme flok. Ikke to ulve hyler ens. En ulv hyler, når dens unger dør, og dens hyl er ofte et udtryk for ensomhed.

Efter at jeg havde læst om ulvedagen, begyndte jeg at læse mere om ulve. Ulven er et udpræget familiedyr, den vælger sig en mage for livet og er loyal over for den

og over for sine unger. Der er normalt mellem tre og otte unger, og de voksne bliver ved med at tage sig af ungerne, indtil disse er fuldvoksne, ja, ofte meget længere. En ulvs slægtninge bliver ved med at vende tilbage til en fælde, hvis en af familiens medlemmer har været fanget deri. Der var en ulvehun, der 16 nætter i træk blev ved med at vende tilbage til den fælde, hvor dens mage var blevet fanget; til sidst blev den også selv fanget. En ulv udviser stor tålmodighed over for sine unger, men den finder sig ikke i ulydighed. Ulven holder fred med andre ulve og rager sjældent uklar med dem. En ulv går ikke ret meget, den traver. Medens prærieulven normalt har halen mellem benene, bærer skovulven sin hale højt.

Stanley P. Young, som har arbejdet for Unites States Fish og Wildlife Service i 44 år, har tilbragt en hel del af den tid med at følge og studere ulvene. Han skrev: „Den respekt, ja, næsten kærlighed, som jeg føler for dette dyr, ulven (Canis lupus), som en af de mest intelligente af alle nordamerikanske rovdyr, opstod for næsten 50 år siden.“ (*The Last of the Loners* [New York: The Macmillam Co., 1970], side 305.)

Efterhånden som jeg lærer mere om ulven, bliver jeg mere og mere overbevist om, at ulvehylet ligner så meget andet i livet. Vi er ofte bange for mennesker og ting, fordi vi ikke ved nok om dem.

Jakob var tilsyneladende bange for at drage til Egypten og der møde sin længe savnede søn, Josef. Ved Beersjeba talte Herren til Jakob: „Jeg er Gud, din faders Gud, vær ikke bange for at drage ned til Egypten, thi jeg vil føre dig til et stort folk der.“ (1. Mos. 46:3) Og til Abraham sagde Herren, før Isak blev født: „Frygt ikke, Abraham, jeg er dit skjold.“ (1. Mos. 15:1)

Måske er en af grundene til, at Herren har givet os denne udtalelse den, at han vil have os til at holde op med at være bange: „Guds herlighed er intelligens.“ (L. & P. 93:36)

Er der nogen, du er bange for? Så lær ham bedre at kende. Er du bange for kræft? Så find ud af, hvad det egentlig er for noget. Og bekæmp det så. Er du bange for døden? Så lær noget mere om evigheden.

Emner: frygten for det ukendte, ulv, respekt.

De rette principper

De fleste sidste dages hellige husker, hvad profeten Joseph Smith svarede, da han blev spurgt, hvordan han styrede sit folk. Han svarede, at han lærte dem de rette principper, og så styrede de sig selv.

Denne ofte citerede udtalelse indeholder megen visdom. Den kan sættes i direkte forbindelse med princippet om handlefrihed, som Herren jo har givet hele menneskeheden. Udtalelsen følger også Frelserens plan, han, som altid lærte folket de rette principper og så overlod det til sine tilhørere at handle i overensstemmelse dermed. Som en af vore salmer så smukt siger det:

Han hjælper, leder dig på vej,
han kalder og velsigner dig
med større kærlighed til sig,
men overtaler aldrig dig.“

„Glem ej, at hver og en har ret“,
nr. 163 i den blå sangbog.

Vi lærer de rette principper at leve efter; vi har fået moralloven, vi lærer at være ærlige, at efterleve visdomsordet, tiendeloven og principperne for at frelse vore døde samt andre store principper.

Ingen bliver tvunget til at efterleve disse lærdomme. Alle har hele deres frie vilje med hensyn til, om de vil efterleve dem eller ej. Kirkens velsignelser kommer til dem, som overholder budene; de ulydige får ikke del deri.

Som Mormons Bog lærer os med hensyn til Frelserens forsoning: vi genløses ved ham, hvis vi adlyder ham; hvis vi er ulydige, så er det for os, som om der ingen forsoning er sket.

Dette princip om at lære os det rette og derefter lage os styre os selv efter vort forgodtbefindende, enten vi nu ønsker at være lydige eller ulydige, gælder også i vort forhold til andre mennesker.

Det meste af bjergprædikenen handler om vort forhold til andre; det gælder også de ti bud. Det andet store bud lærer os, at vi skal elske vor næste som os selv, ligesom også den gyldne regel siger.

Men vi er ikke tvunget til at behandle andre, som vi gerne selv vil behandles; vi har stadig vor handlefrihed.

Det samme gælder med hensyn til landets love. Vi lærer, at vi skal adlyde dem, men der findes stadig mennesker, som begår bankrøverier, som stjæler i forretningerne og overskrider fartgrænserne.

Vi bør tage del i det, der foregår i samfundet rundt om os, fordi vi har brug for gode samfundsforhold at opdrage vore børn under. Naboer og medborgere i det hele taget kan sagtens slutte sig sammen med dette in mente. Men der er mange, der vælger at gøre noget andet.

Vi bør også interessere os for de offentlige valg. Vi har også vor handlefrihed med hensyn til dette. Vi kan støtte, hvad parti det skal være, eller hvilken som helst kandidat, og kirken blander sig ikke i dette forhold. Igen skal vi styre os selv.

Handlefriheden er altid fremherskende. Der er ingen, der tvinges til at tilhøre et bestemt parti eller en bestemt gruppe; alle har ret til selv at vælge.

Det princip, som profeten Joseph lærte os, er en uundværlig del af vor religion, og alle bør holde sig til det. Vi lærer de rigtige principper og så opfører vi os i overensstemmelse hermed.

(Forts. fra side 5)

sagt, at den store revolution i hans generation var opdagelsen af det faktum, at man ved at forandre sin indre holding kan forandre de ydre aspekter ved sit liv.

Der fortælles en historie om en pukkelrygget prins, der fik rettet sin ryg ud ved hver dag at stå foran en statue af sig selv, hvor han var afbildet uden pukkelen.

Der indtræder en forandring, hvis man udskifter mindre gode vaner med nogle, der er bedre. Man danner sin egen karakter og fremtid ved at tænke gode tanker og handle derefter. Selvmedlidenhed er noget af det mest destruktive, der findes. Har I ondt af jer selv?

Hvad bør I da gøre?

Har I gjort jeres til, at I er attraktive rent fysisk? Er I velplejede og velklædte? Og har I gjort jer attraktive rent mentalt – er I interessante at tale med? Har I læst meget, følger I med i, hvad der sker? Hvis det ikke er tilfældet, så gør noget ved det.

Kære venner, kirken er opmærksom på disse situationer, men selv om vi havde en tryllestav, vi kunne svinge over jer, så vi kunne få jeres problemer til at forsvinde, og så alting kunne blive, sådan som I helst ville have det, så ville det ikke gavne jer, for man kan kun udvikle sig, når man selv gør noget for det.

Jeg kommer til at tænke på en søster, jeg engang kendte; hun giftede sig med en vordende ældste, og årene gik. Hun lagde mærke til, at nogle af hendes veninder altid fulgtes med deres mænd til kirke, at de sang sammen med deres mænd i kirkens kor, at disse ægtepar tog til templet sammen og i det hele taget virkede lykkelige og tilfrede med livet. Så begyndte hun at plage sin mand: „Hvorfor behandler du ikke mig, sådan som andre mænd behandler deres hustruer? Hvorfor bliver du ikke mere aktiv i kirken?"

Nu forholdt det sig sådan, at de boede i et meget aktivt ward, hvor alle var meget optaget af at blive gode venner og komme sammen privat, og en dag skete det da også, at denne inaktive ægtemand blev smittet af denne ånd og virkelig begyndte at få glæde af sin familie og kirken. Kvinden, der før havde været så utilfreds, fordi han havde været inaktiv, blev nu utilfreds, fordi han var så optaget af sit kald og sagde: „Hvorfor skal du også bruge al din tid og energi på kirkens arbejde? Hvorfor kan du ikke bare være som andre mænd og tage mig med ud engang imellem?" Det, at hun hele tiden var efter ham, fik ham til sidst til at blive træt af det, og han blev igen inaktiv.

Vi siger: I skal blive ved med at gøre noget for at være attråværdige fysisk, mentalt, åndeligt, følelsesmæssigt og gøre jeres bedste for at finde jer de steder, hvor I kan blive set og lagt mærke til af de rigtige mennesker, som måske kan føle sig tiltrukket af jer.

Befinder I jer et sted, hvor der er andre unge, eller har I anbragt jer på en eller anden „hylde"? Der var en ung pige, der nærmede sig midten af tyverne uden af have haft nogen chancer for at blive gift. Jeg opfordrede hende til at flytte fra den lejlighed, som hun delte med flere ældre piger, sige sin stilling op som stenograf og rejse til et college, hvor hun kunne møde andre mennesker i passende alder. Et stykke tid senere mødte jeg hende tilfældigvis på universitetets område; hun forekom mig at være blevet en helt anden. Hun nærmest boblede af iver. Hun havde håret bundet op med et bånd i en munter farve, og viste på alle måder tegn på at være en glad og optimistisk personlighed. Få måneder senere blev jeg inviteret til at overvære en tempelvielse. Det er ikke altid, det går så godt, men det gjorde det altså i dette tilfælde.

Medens vi venter på, at denne længe ventede dag skal komme, er der meget, vi kan gøre for at muntre andre menneskerstilværelse op; det vil i sidste ende også komme os selv til gode.

Dette budskab er et uddrag af en tale, som præsident Kimball hold ved det første møde ved junikonferencen 1974.

Hvorfor kalder mig Herre, Herre, og gør ikke som jeg siger?

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

I den forløbne uge har vi fejret påskeugen. Glædelig påske allesammen!

Vi læser i skriften:

„Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven.

Og se, da blev der et stort jordskælv; thi en Herrens engel steg ned fra Himmelen og gik frem og væltede stenen bort og satte sig på den.

Hans udseende var som lynild, og hans klædning hvid som sne.

Og de, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde.

Men engelen tog til orde og sagde til kvinderne: „Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter.

Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå!

Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han går forud for jer til Galilæa; dér skal I se ham. Se, nu har jeg sagt jer det." (Matt. 28:1-7)

„Historiens hængsel sidder på døren til en stald i Bethlehem." (Ralph Sockman) Navnet Jesus Kristus og det, som det repræsenterer, er blevet pløjet dybt ned i verdens historie, for aldrig at blive gravet op. Kristus blev født den 6. april. Som én af Guds sønner og som hans Enbårne, var hans fødsel af allerstørste betydning. Kristi tjenestegerning – intet i hele verden kan i betydning måle sig med de tre år, hvor han virkede.

Korsfæstelsen skete. Det var nødvendigt, at han døde, så han kunne åbne alle menneskers grave ligesom hans egen grav blev åbnet. Uden korsfæstelsestimens dybe mørke kunne der ikke være kommet noget forår af graven. „Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus" (1. Kor. 15:22). Det er derfor, vi alle glæder os i dag. „Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?" (1. Kor. 15:55)

De elleve apostle fulgte Kristus til toppen af Oliebjerget, og dette findes optegnet i vore skrifter, da de to engle, som var der, sagde:

„I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen" (Ap. Ger. 1:11).

„Men når der om Kristus prædikes, at han er opstået fra de døde, hvorledes kan da nogle iblandt jer sige, at dødes opstandelse ikke finder sted?" (1. Kor. 15:12).

Formålet med denne konference er, at vi skal forny vor tro, styrke vore vidnesbyrd og lære om Herrens veje af hans retteligt udpegede og bemyndigede tjenere. Må vi benytte denne lejlighed til at minde hinanden om vore pagter og løfter og forpligtelser.

Alle medlemmer er blevet døbt ved nedsænkning i vandet og har modtaget Helligånden ved håndspålæggelse af retteligt bemyndigede mænd, som bærer det hellige præstedømme. Vi er alle ved dåb blevet indlemmet i Jesu Kristi Kirke, når vi har ydmyget os for Gud, har ønsket at blive døbt, har fremstillet os med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd (Mormon 2:14), og når vi har bevidnet over for kirken, at vi virkelig omvender os fra vore synder og er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, fast besluttet på at tjene ham til enden og således ved vore gerninger tilkendegivet, at vi har modtaget Kristi Ånd til vore synders forladelse.

Med nogle af brødrene er vi netop for nylig kommet tilbage fra områdekonferencen i Sao Paulo, i Brasilien og Buenos Aires, Argentina. I denne sydlige verden af Zion mindede vi dem om, at Zion var hele Nord- og Syd- amerika, som de vidtfavnende, udbredte vinger af en stor ørn, hvoraf den ene vinge var Nordamerika og den anden Sydamerika.

Kirken dér går fremad og vokser. Folket er lykkeligt og inspireret; de unge ler og danser, mens de udvikler sig til at blive ledere.
„Israels indsamling“ er i virksomhed, når folk fra fjerne lande accepterer evangeliet og forbliver i deres egne lande. Israels indsamling for mexikanere sker i Mexiko; i Skandinavien for dem i norden; indsamlingsstedet for tyskerne er i Tyskland; og for polyneserne på øerne; for brasilianerne i Brasilien; for argentinerne i Argentina. Vi udtrykker vor taknemmelighed til Herren for hans godhed, når vi leder aktiviteterne for 3½ million mennesker, som stadig bliver mere talrige og mere uafhængige og også mere trofaste.
Næsten 19.000 missionærer prædiker i dag evangeliet. „Marken er allerede hvid til høsten“ (L. & P. 4:4), og missionærerne og medlemmerne fører mange til kundskab om evangeliet.
Vi sender missionærer til jordens fire hjørner og til verdens ender og glæder os til den dag, vi skal bringe ophøielsens budskab til alle steder i norden, syden, østen og vesten samt til øerne på havet. Vor kirke er i sandhed en verdenskirke med næsten 700 fungerende stave, omkring 7.500 ward og grene og cirka 150 missioner. Vi nærmer os dækning af jorden med evangeliet, således som dybderne er dækket med de vældige oceaner.
Kirken er sund. Folk er i almindelighed trofaste. De er lykkelige. For nylig stillede en meget kendt gæst fra de østlige stater mig det spørgsmål: „Hvorfor er I, mormonfolket, sådanne lykkelige mennesker?“ Mit svar var: „Det er fordi vi har alt: Jesu Kristi evangelium, lyset, præstedømmet, magten, forjættelserne, pagterne, templerne, vore familier og sandheden.“
Vi har indviet et pragtfuldt tempel i Washington, D. C., og har bekendtgjort, at endnu et tempel skal bygges i Sao Paulo i Sydamerika.
Ved en tidligere konference gjorde vi jer opmærksom på, at Herren havde skabt os denne smukke verden og givet fader Adam befaling om at behandle jorden og dyrke landet og at gøre det beboeligt. Denne befaling går videre til os.
Vi anbefaler alle mennesker at undgå unødig forurening, at jorden dyrkes og holdes ren, produktiv og smuk. Han gav os urterne og de gode ting, som frembringes af jorden, til føde og klæder, til huse og lader, frugthaver, nyttehaver og vingårde; hver efter sin egen årstid, og alt dette er givet til gavn og nytte for mennesket, både til at fryde øjet og til at glæde hjertet; til føde og klæder, og til smag og lugt, til at styrke legemet og til at levendegøre sjælen. Og det behagede Gud, at han havde givet alt dette til menneskene; thi derfor er det blevet skabt til at bruges, med måde (se L. & P. 59:16-20).
Vi bekymres, når vi ser de mange for- og bag- haver, som ikke er blevet passet, og nu er fyldt med ukrudt; grøftekanter er fulde af affald, og snavset hober sig op. Det bedrøver os, når vi ser nedbrudte stakitter, faldefærdige lader, umalede udhuse, hængende låger og dårligt passede ejendomme. Og vi beder igen vort folk om at sørge for deres egne huse og ejendomme.
Der findes en historie om Brigham Young, som efter at have opfordret folk i visse kommuner til bedre at passe og renholde deres præmisser, nægtede at komme tilbage og prædike for dem, idet han sagde noget lignende som: „I lyttede ikke til mig, da jeg opfordrede jer til at rydde op på jeres jorder. De samme døre hænger kun på et hængsel; de samme lader er stadig ikke blevet malet; de samme stakitter er stadig ikke repareret.“
Og disse uddrag kommer fra et meget læst magasin:
„Næsten enhver baghave har det, som hver enkelt menneske behøver: En udvej for at begrænse inflationen og afhjælpe verdens fødemiddelkrise, som truer os.
Det kaldes jord. Og der behøver ikke at være meget af det for at det kan hjælpe en hel masse.
Det kan være den legeplads, hvor der ikke leges mere, en solrig plet bagved en garage eller bag et hus, en strimmel jord på 3 meter bagest på grunden eller på en nabogrund, som blev anskaffet som græsplæne eller boldbane.
Og alt, hvad I behøver at gøre, for at få dette sted til at mindske jeres omkostninger til fødevarer, er at dyrke jeres egne grøntsager på det.
Man har regnet ud, at en velpasset have, på 5 gange 7 meter, kan give for næsten 1700 kroner friske fødevarer i løbet af ½ år. Så besparelserne kan blive betydelige.“
Vi er glade for at se, at mange mennesker dyrker deres haver og passer deres frugttræer, medens de forbereder sig til at henkoge ved at købe henkogningsglas. Myndighederne her og mange mennesker tilplanter jorden på næsten samme måde som man dyrkede „nyttehaver“ under den andens vedenskrig. Vi lykønsker de familier, som hører efter og praktiserer hvad de hører.
Vi gør os umage for at sørge for vore egne medlemmer, og vi lærer dem at paktisere økonomi, og at opmagasinere et års forråd af nødvendighedsartikler.
Vi lærer vort folk at efterleve sundhedslovene. Det giver betydeligt udbytte i form af et længere og sundere liv.
Videnskabelige undersøgelser ved et universitetscenter afslører den kendsgerning, at „der er en betydeligt lavere procent kræft i lunger og spiserør blandt mormonkirkens medlemmer.“ En kendt læge sagde, at de er sundere og klogere som følge af at de ikke ryger og drikker. Han anførte, at kræft i spiserøret har en tydelig forbindelse med alkohol. Han sagde videre: „Beboerne i Utah har som et hele 25 procent færre dødsfald på grund af hjerteslag end andre amerikanere, og dette kan have sin årsag i mindre rygning.“
Vi chokeres over rapporteret uærlighed i mange kommuner i vort land. At tabet på grund af butikstyverier og lignende uærlige kneb løber op til

milliarder af dollars i dette land alene. Herren sagde til Adams efterkommere og huggede det ind i stenplader: „Du må ikke stjæle“ (2. Mos. 20: 15). Alle forældre burde oplære deres børn mod denne dørbringende synd, der kan ødelægge deres karakter. Ærlighed er socialt og kulturelt rigtigt. Løgnere og bedragere er både uærlige og fiender af vor kultur. Uærlighed af enhver art er i høj grad kritisabelt. „Du må ikke sjæle.“

Vi beder alle de 3½ million medlemmer af denne kirke være ærlige, være pålidelige, betale for det, de får, og kun tage det, som de rettelig har betalt for. Vi må lære vore bør ærlighed og pålidelighed.

Fra begyndelsen er vi blevet rådet mod hasardspil af enhver art. Ethvert menneske nedbrydes og ødelægges, hvad enten han vinder eller taber, når han får noget for intet, noget uden anstrengelse, noget uden at betale den fulde pris.

For nylig bragte magasinet *U.S. News and World Report* en liste over de væsentligste former for kriminalitet i Amerika med anførsel af, hvad det hvert år koster samfundet. Tabene ved hasardspil overgik alle andre.

Tabene ved hasardspil kostede fem gange så meget som udgifterne ved narkotikamisbrug; mere end tyve gange så meget som tyveri af fragtbiler; fire så meget som bedragerier, svindel og falskneri tilsammen; ti gange så meget som røveri, indbrud, tyveri og butikstyveri; femogtyve gange så meget som vandalisme og brandstiftelse, og mere end dobbelt så meget som omkostningerne ved at opretholde alle føderale, stats- og lokalpolitikorps, plus udgifterne ved at opretholde vore fængsler og domstole, der behandler kriminalitet.

Og hvad kostede så hasardspil?

30 milliarder dollars om året.

Og dog opretter nogle stater i U.S.A. lotterier som et middel til forøgelse af deres indkomst. Nogle klubber — selv blandt religiøse grupper — indfører hasardspil.

Tænk, hvad der kunne gøres, hvis disse penge blev benyttet til noget fornuftigt! Hvad ville 30 milliarder dollars om året ikke kunne gøre for at hjælpe sultne mennesker?

Vi er meget bekymrede over at læse i pressen, at rygning blandt kvinder og unge forøges, og at kvinder i stadig stigende antal nu begynder at få lungekræft. Cirka 80 procent af alle tilfælde af lungekræft forekommer hos cigaretrygere, men dette er kun begyndelsen til problemet. Cigaretrygning er på lignende måde forbundet med emfysem, bronkitis og hjertesygdomme. Disse sygdomme er bekostelige, de er årsag til megen lidelse og fører til alt for tidlig død.

Herren gav i en hellig åbenbaring i 1833 netop det, som vi for nylig har lært gennem videnskabelige undersøgelser: „Hede drikke er ikke for legemet.“ Dermed menes the og kaffe. „Tobak er ikke for legement ... og er ikke godt for mennesket ... vin eller stærke drikke ... er ikke godt, ej heller behageligt for jeres Faders åsyn“ (se L. & P. 89:5-9).

Da disse ting blev opdaget, vidste Herren at kæderygning kan føre til kræft; fortsat drikkeri kan føre til mange ulykker og sygdomme.

Det er nu en befaling til alle hans medlemmer, og når vi oplever, at nogle medlemmer benytter disse forbudte ting, så undrer vi os over, hvordan de forener sådanne aktiviteter med Herren Jesu Kristi udtalelse, da han sagde: „Men hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!‘ når I ikke gør, hvad jeg siger?“ (Lukas 6:46) Vi håber oprigtigt, at medlemmerne af kirken vil give agt på de ord.

To videnskabsmænd ved University of Utah har givet os beviset: Denne kirke har en lavere dødsrate. Staten Utah, med omkring 72 procent af befolkningen som mormoner, havde i 1971 den laveste dødsrate af samtlige stater i U.S.A. Der var stater med næsten dobbelt så høj en dødsrate som denne stats.

Undersøgelsen viser, at dødsfald på grund af hjerte- kræft- og lever- sygdomme, tre af de ti førende årsager til dødsfald i Amerika i forbindelse med rygning og drikkeri, er mindre fremtrædende i Utah end i De forenede Stater i almindelighed. Således er kirkens dødsprocent nøje forbundet med visdomsordet.

Og derfor spørger vi dem, som ignorerer denne lov: „Hvorfor? Hvorfor?“

Herren sagde: „Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!‘ skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.

Mange skal sige til mig på hin dag: ‚Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?‘

Og da vil jeg sige dem rent ud: ‚Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret.‘ “ (Matt. 7:21-23)

Dette er en alvorlig sag: at efterleve Herrens befalinger, men somme tider med vilje at ignorere dem.

I den første tid efter skabelsen sagde Herren til Enok: „Se disse dine brødre, de er mine egne hænders værk, og jeg gav dem deres kundskab, den dag, da jeg skabte dem; og i Edens Have gav jeg mennesket dets handlefrihed“ (Moses 7:32). Vi har ikke til hensigt at tage handlefriheden, til at benytte sig af disse forbudte ting, fra vore venner og andre mennesker i verden. Men vi tror, at Herren, da han gav visdomsordet, talte til alle mennesker i verden.

Vi frygter, at der i verdenshistorien aldrig har været så mange mennesker, der bøjede sig for guldkalve og billeder af træ og sten og metal, som der nu er mennesker, der bøjer sig for vellystens gud. Denne afgudsdyrkelse, der er så nær forbundet med sindets og legemets ødelæggelse, kan fuldstændig oversvømme verden. Vi har bemærket os den store forøgelse af skilsmisser. Vi misbilliger dem. Vi bedrøves over dem, idet vi må erkende, at hvis der findes nogle som kan retfærdiggøres, er disse kun få. I almindelighed er årsager til skilsmisse *selviskhed* for den ene parts vedkommende, sædvanligvis for begges. Det er væmmeligt og næsten altid ødelæggende for de pågældende i deres tab, deres sorg, deres ensomhed og frustration og især for de mange børn, som i høj

grad bliver sorteper. Det er let at undskylde og retfærdiggøre skilsmissen. Vort studium afslører den kendsgerning, at alt for ofte sker den på grund af de pågældendes umoralitet og dyrkelse af vellystens gud.

Det er sandelig vanskeligt at retfærdiggøre, at der i en lille by ikke langt fra os forekom 272 skilsmisser i det samme tidsrum, hvor der blev indgået 341 ægteskaber.

Når mænd og kvinder er så uselviske og deres ægtefæller hengivne, vil de i højere grad have nærmet sig det ægteskabsbillede, som blev beskrevet af Herren, da han sagde: „Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød" (Moses 3:24).

Når mænd er trofaste mod de pagter, som de har indgået med deres hustru, når de er loyale og uselviske, vil skilsmissetallet dale. Paulus gav denne formaning: „I mænd! Elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den . . . på samme måde bør mændene elske deres hustruer som deres egne legemer; den, som elsker sin hustru, elsker sig selv. Ingen har jo nogensinde hadet sit eget kød" (Ef. 5:25, 28-29).

Og når kvinder glemmer deres smålighed og selviskhed og overgiver sig til deres egne retskafne mænd som til Herren, og når de er loyale over for deres mænd, således som kirken forventes at være loyal over for Kristus, så vil skilsmissetallet formindskes, familier vil vokse, og børn vil blive lykkelige, og glade børn. Gud skabte mand og kvinde med hver deres talenter, kræfter og opgaver og med evne til at udføre deres specielle opgaver.

Når mændene kommer hiem til deres familier, og hustruerne helliger sig deres børn, så vil vi vende tilbage til den rette opfattelse af, at det at være mor, er den største opgave i livet. Hun er Guds partner. Intet væsen har

en stilling med en sådan magt og indflydelse. Hun holder i sine hænder nationers skæbne, for til hende kommer ansvaret og muligheden for at forme nationens borgere.

I en stav i Californien hørte jeg en mor sige følgende: „Jeg er taknemmelig for at jeg er kvinde. Jeg er taknemmelig, fordi jeg er hustru. Jeg er taknemmelig for at jeg er mor. Jeg er taknemmelig for, at jeg er sidste dages hellig." Dette synes jeg var en magtfuld tale. Moderskabet er den største opgave.

Meget er blevet sagt i presse og fra talerstole med hensyn til abort. Jesu Kristi Kirke modsætter sig abort og råder alle medlemmer til ikke at underkaste sig eller deltage i nogen form for abort enten af bekvemmelighedsgrunde eller for at skjule synder. Abort må betragtes som én af de mest oprørende og syndige handlinger i vor tid, når vi er vidne til de skræmmende tegn på efterladenhed, der fører til seksuel umoral. Vi gentager det alvorlige synspunkt, at ethvert indgreb i livets kilder er moralsk, mentalt, psykoligisk og fysisk alvorligt. At gribe ind i nogen af processerne ved skabelse af børn er at overtræde en af de mest hellige af Guds befalinger, den at „blive mangfoldige og opfylde jorden" (1. Mos. 1:28).

Kirkens medlemmer, der gør sig skyldige i abort-synden, må underkaste sig kirkens råds disciplinære strafbestemmelser, alt efter forholdene. Vi minder om gentagelsen af de ti bud, som Herren har givet i vor tid: „Du skal ikke stiæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant" (L. & P. 59:6). Vi ser nogle lighedspunkter.

Vi afskyr pornografi, der synes at oversvømme landet. Lovgivningen gør en indsats for at begrænse den, men den bedste måde at standse den på er at få mænd og kvinder med deres familer til at opbygge barrikader imod den. Vi spørger jer: „Ønsker I gode mennesker i jeres samfund, at denne forfærdelige uting skal fordærve jeres familier og jeres medmennesker?"

Moses kom ned fra det rygende Sinaibjerg med de ti bud til det omvandrende, israelske folk. Det var fundamentale regler for livsførelse. Disse befalinger var imidlertid ikke nye. De havde været kendt af Adam og hans efterkommere, som fra begyndelsen var blivet befalet at efterleve dem, de blev blot gentaget af Herren overfor Moses. Befalingerne var blevet til før der var liv på jorden og hørte med til den plan om menneskenes prøve, som var blevet stadfæstet i Himlens råd.

Det første af de ti bud forlanger, at mennesker tilbeder Herren; det fjerde udpeger en sabbatsdag, specielt beregnet til gudsdyrkelse: „Du må ikke have andre guder end mig ... kom hviledagen i hu, at du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre" (2. Mos. 20:3, 8).

Undladelse af at holde sabbatsdagen hellig er bevis på menneskets undladelse af at opfylde den individuelle prøve, der blev fastsat for enhver af os, før verdens skabelse: „for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem" (Abraham 3:25).

Vi opfordrer vore medlemmer til at foretage alle deres indkøb på hverdage. Igen siger vi: „Men hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!' når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk. 6:46)

Da Herren sagde: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!" tror vi, at han mente nøjagtig det, han sagde.

Vi er forbløffede over den bevidste indsats, mange mennesker i denne verden gør med hensyn til at påtage sig at forandre de på rette vis etablerede mønstre for social adfærd, som Herren har sat, især med hensyn til ægteskab, sexliv og familieliv. Vi må sige: „Dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper" (se Esajas 29:14).

Brødre og søstre, Gud velsigne jer, medens I går fremad for at opfylde alle jeres forpligtelser og efterlever befalingerne. Vi velsigner jer i jeres bestræbelser for at blive ligesom vor Herre, at I vil blive mere lig ham. Må Gud velsigne jer i rigt mål i jeres hjem, jeres familier, og i jeres personlige tilværelse. Jeg beder om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Kristus i Amerika

Efter for nylig at være vendt tilbage fra de store lande i Sydamerika og have været delagtiggjort i de trofaste helliges ånd og tro dér, og erkendt, at jeg var i Mormons Bogs land, føler jeg mig tilskyndet til at tale om Mormons Bog, der jo er historien om de første indbyggere i Amerika.

Mens jeg deltog i de inspirerende begivenheder ved område-konferencen i Sao Paulo i Brasilien og Buenos Aires i Argentina og var sammen med disse vidunderlige brødre og søstre, følte jeg mig bevæget over deres enkle tro og deres stærke ønske om at tjene Herren og opbygge hans rige her på jorden.

Det var velgørende at føle deres kærlighed, da præsident Kimball vor profet, stod midt iblandt dem, og at se deres glædestårer, da han gik omkring iblandt dem, velsignede dem og gav dem gode råd. Jeg forestillede mig, hvilken smuk, himmelsk oplevelse det må have været for hine fordums nephitter i denne vestlige del af verden, som havde det privilegium at få besøg af den opstandne Herre selv, da han kom for at besøge sine andre får, for at også de kunne blive bragt ind i folden og have en organisation, hvor hans evangelium blev forkyndt og praktiseret.

Det er om denne del af Mormons Bog, der kendes som 3. Nephi, jeg ønsker at tale til jer i dag. Før jeg gør dette, vil jeg imidlertid gerne omtale nogle forudsigelser fra Bibelen, der vidner om ægtheden og fremkomsten af Mormons Bog.

Jeg læser fra Ezekiel i Det gamle Testamente: „Du menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv derpå: Juda og hans medbrødre blandt israelitterne! Tag så et andet stykke træ og skriv derpå: Josef – Efraims træ – og hans medbrødre, alt Israels hus! Føj dem så sammen til ét stykke, så

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
1. Rådgiver i Det første Præsidentskab

de bliver ét i din hånd" (Ezekiel 37: 16-17).

Fra indholdet af disse bøger ved vi, at dette henviser til Bibelen og Mormons Bog. Når vi ved, hvordan Mormons Bog kom frem – at en engel virkelig kom ned og gav Joseph Smith de optegnelser, hvorfra den blev oversat – er det tydeligt, hvad Johannes Åbenbareren mente, da han sagde: „Og derefter så jeg en engel flyve midt op under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.

Og han råbte med høj røst: ‚Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene'" (Joh. Åb. 14:6-7)

Der er mange skriftsteder, som forsikrer os, at Gud er lige så interesseret i os i dag, som han har været i alle sine børn fra begyndelsen, og som følge deraf tror vi på fortsat åbenbaring fra Gud gennem hans profeter for at lede os i disse sidste dage. Profeten Amos sagde: „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)

Frelseren udtalte, således som det er optegnet hos Johannes: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde." (Johannes 10:16)

Således er det tydeligt, hvorfor Frelseren efter sin korsfæstelse og opstandelse kom til den vestlige halvkugle midt under de tegn og undere, som var blevet forudsagt, for at menneskene dér kunne få samme fordele og muligheder for at lære og efterleve evangeliet, som dem, han havde levet blandt i sit liv på jorden.

Jeg synes ikke, at vi noget sted i skrifterne får en smukkere eller mere detaljeret optegnelse om Guds handlemåde med menneskene end i beretningen om dette besøg, som er nedskrevet i 3. Nephi. Jeg anbefaler alle at læse om denne begivenhed. Sikkert er det, at vi ikke finder andet der end advarsler og smukke lærdomme, som, hvis de accepteres og efterleves, vil gøre mere end noget andet til at bringe fred og lykke til verden og til hver enkelt, der søger en sådan måde at leve på. Her kan vi te en dag, da de troende han skulle finde forklaringer på mange ubesvarede spørgsmål i Bibelen.

3. Nephi giver os desuden flere detaljer end de fire evangelier i Det nye Testamente og sikrer os Herrens lære, belæringer og kærlighed. Der er derfor mange, der kalder 3. Nephi for „Det femte Evangelium."

Vor beretning begynder med de profetier, der var bragt om Kristi fødsel. Men, som det har været tilfældet lige fra begyndelse, og som det gælder i dag, er der mange, som gjorde nar og sagde, at tidspunktet var forpasset for opfyldelsen af profeternes ord. De gik så vidt som til at fastsætte en dag, da de troende skulle slås

ihjel, medmindre tegnene blev opfyldt.
Det fortælles, at Nephi „anråbte Herren inderligt“ (3. Ne. 1:12), hvorefter Herren kom til ham og fortalte ham, at tidspunktet var kommet til at alt det, han havde talt om ved sine hellige profeter, skulle opfyldes. Alle tegnene skete, den nye stjerne viste sig på himlen, og de vantro „faldt til jorden og blev liggende, som om de var døde“ (3. Ne. 1:16). Det er en af de første lektier, vi lærer: Guds profeters ord bliver altid opfyldt.
Men alt for hurtigt blev de tegn og undere, som de havde oplevet, glemt, og folket „tiltog stærkt i synd.“ (Se Alma 13:17) Vi læser om krige og Gadiantonsrøvere og om landets ødelæggelse. Men de nephitter, der huskede at påkalde Herren i retfærdighed, var i stand til at undertrykke deres fjender, og de priste Gud for deres redning.
Vi får at vide, at de „aflagde alle deres synder, deres vederstyggeligheder og deres horeri og tjente Gud med al flid dag og nat“ (3. Ne. 5:3). Under disse forhold gjorde de fremskridt.
„Og mange byer blev bygget på ny, og mange gamle byer blev genopbygget.
Og der blev lavet mange landeveje og anlagt mange veje, der førte fra by til by, fra land til land og fra sted til sted“ (3. Ne. 6:7-8).
Her er bevis for tidligere civilisationer i disse områder, således som det findes optegnet i Mormons Bog, der blev oversat ved Guds gave og kraft af en ung, ulært mand, der giver levende beskrivelser og mange detaljer om noget, som videnskaben nu erkender som faktiske. Ja, det er virkelig en sand optegnelse, bevaret af Gud til at komme frem i disse sidste dage.
Og når vi så vender tilbage til vores beretning, finder vi, som det er så almindeligt i verden i dag, at efterhånden som folket havde fremgang, begyndte de at strides indbyrdes på grund af stolthed, og nogle gjorde bevidst oprør mod Gud. I løbet af kun seks år havde flertallet vendt sig til ugudelighed, og Nephi begyndte frimodigt at prædike omvendelse.
Det er det, der er Guds profeters mission: At prædike omvendelse. Og selv om det ikke gør dem populære, skal det gøres. Det fortælles os, at folket blev vrede på Nephi, men at han virkede med kraft og stor myndighed. Vi læser: „Så stor var hans tro på den Herre Jesus Kristus, at engle dagligt betjente ham.
Og i Jesu navn uddrev han djævle og urene ånder, og han oprejste endog sin broder fra de døde, efter at denne var blevet stenet og dræbt af folket“ (3. Ne. 7:18-19).
Så skete det endnu engang, at tegnene på Kristi korsfæstelse som forudsagt af profeterne, blev opfyldt, bevidnet af uvejr og jordskælv, af mørke, af torden og af ild. Byer sank i havets dybder, bjerge hævede sig, og hele landets udseende blev forandret. Dette varede i tre dage, og man hørte folket skrige, idet de råbte: „O, gid vi dog havde omvendt os før denne store og forfærdelige dag, da ville vore brødre være blevet skånet og de ville ikke være blevet indebrændt i den store by Zarahemla.
Og på et andet sted hørte man dem klage og sige: ‚O, gid vi dog havde omvendt os før denne store og forfærdelige dag, og gid vi ikke havde dræbt og stenet profeterne og kastet dem ud, da ville vore mødre og skønne døtre og vore børn være blevet skånet og ikke være blevet begravet i den store by Moronihah. Og således var folkets klageråb gennemtrængende og forfærdelige“ (3. Ne. 8:24-25).
Her ses tydeligt en anden lektie. Gennem al religiøs historie ser vi, at de, som afviste profeterne og undlod at omvende sig fra deres ugudelighed, blev ramt af ulykker, der fik dem til bogstaveligt at græde og sørge og fortryde, at de ikke havde lyttet til profeternes advarsler. Vi ved, at Kristus blev korsfæstet og nogle af hans apostle blev forfulgt og stenet simpelthen fordi de prøvede at oprette Guds rige og føre folk til omvendelse og til en lykkeligere tilværelse.
I dag fornægter verden Guds profeters budskab. Er det ikke rigtigt, at der er gråd og tænders gnidsel i landet, fordi man fører krig med hinanden? Har vi ikke blandt os mange, som sørger over deres vildfarne ungdom og de tragedier, der rammer dem, når de vender sig fra retskaffenhed og må lide som følge af, at de har fyldt sig med alkohol og narkotika, har røget og indtaget andre forbudte ting? Hvor mange har vi ikke, der sørger som følge af den lovløshed, der er udbredt i vore samfund? Vi har brug for at lytte til fortidens lektier, med mindre vi skal blive opslugt, som det skete med hine tidlige civilisationer.
Det var dette budskab, Kristus bragte til disse fordums nephitter, da hans stemme hørtes „blandt alle jordens indbyggere over hele landet“ (3. Ne. 9:1). Han mindede dem om deres ugudelighed og vederstyggeligheder og om byer, som var blevet ødelagte på grund af indbyggernes ugudelighed, og så sagde han: „O, alle I, som er blevet skånet, fordi I var retfærdigere end de, vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt så at jeg kan helbrede jer?
Ja, sandelig siger jeg jer, hvis I vil komme til mig, skal I have evigt liv. Se, min barmhjertighedsarm er udrakt imod jer, og hver den, der vil komme, ham vil jeg modtage; og velsignet er de, der kommer til mig“ (3. Ne. 9:13-14).
Denne samme indbydelse udsendes til menneskene i dag gennem profeterne, som taler i Herrens navn. Det er det samme evangelium, som han forkyndte i Jerusalem, og som han forkyndte, da han organiserede sin kirke til gavn og velsignelse for de første amerikanere.
Da de havde hørt stemmen, samledes en stor mængde nephitter ved templet og talte om denne Jesus Kristus og om det, de havde hørt. Igen hørte de en stemme, der sagde: „Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham“ (3. Ne. 11:7).

Da de rettede deres blik mod himlen, så de en mand stige ned fra himlen, klædt i en hvid kjortel, og de troede, at en engel havde vist sig, indtil han talte og sagde: „Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden.
Og se, jeg er verdens lys og liv" (3. Ne. 11:10-11).
Hele mængden faldt til jorden, og mens de befandt sig i denne ærbødige og ydmyge stilling, velsignede Frelseren dem og belærte dem, Hans første handling var at give Nephi fuldmagt til at døbe, idet han sagde: „Jeg giver dig fuldmagt til at døbe dette folk, når jeg igen er opfaret til himlen" (3. Ne. 11:21).
Han kaldte også andre, tolv ialt, og gav dem denne magt, idet han stadfæstede, at det er nødvendigt at have myndighed for at kunne handle i Herrens navn. Han gav dem de ord, de skulle benytte og instruerede dem med hensyn til at døbe ved nedsænkning, når de udførte dåbsordinansen. Det er den samme form for dåb, som praktiseres af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han gjorde det klart for dem, at der ikke skulle være nogen diskussion blandt dem med hensyn til de lærdomme, som han skulle fremsætte for dem, og han sagde var den lære, hans Fader havde givet ham. Han befalede de tolv at gå ud og forkynde hans ord til jordens ender.
Han gav dem bjergprædikenen, næsten som vi finder den optegnet hos Mattæus. Han gav dem den gyldne regel og belærte dem med hensyn til ægteskab, begær og hor. Han lærte dem om faste og bøn og gav dem det store eksempel, som vi kalder for Fader vor. Han sagde til dem, at de ikke kunne tjene både Gud og mamon, men at de først skulle søge Guds rige og hans retfærdighed.
Han fortalte dem mange lignelser og belærte dem om alt, hvad der hører til frelse og ophøjelse. Han gav særlige instruktioner til de tolv, som han havde valgt, idet han sagde: „I er mine disciple, og I er et lys for dette folk som er en levning af Josefs hus.
Og se, dette er jeres arveland, og Faderen har givet jer det" (3. Ne. 15: 12-13).
Han befalede nephitterne at nedskrive det, han sagde, og hvis dem i Jerusalem ikke lærte af nephitterne og de andre stammer ved hjælp af Helligånden, ville de lære af dem gennem disse skrivelser, som ville blive midlet til belæring af Israels hus om evangeliet.
Da han var klar over, at de ikke forstod alle hans ord, bad han dem gå hjem og overveje, hvad han havde sagt; men da han så deres tårer og ønske om at han skulle blive længere, fik han medlidenhed med dem og kaldte deres syge frem, de lamme, de blinde og på anden måde syge, og han helbredte dem. Han befalede dem også at komme frem med deres små børn, og som han stod midt iblandt dem, befalede han mængden, at de skulle knæle ned på jorden. Vi læser:
„Han knælede også selv ned på jorden; og se, han bad til Faderen, men det, som han bad om, kan ikke beskrives; og folket, som hørte ham, bevidnede det."
Og på denne måde vidnede de: „Aldrig før har øjet set og øret hørt sådanne store og vidunderlige ting, som det, vi så og hørte Jesus sige til Faderen.
Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os" (3. Ne. 17:15-17).
Så tog han deres små børn, et efter et, og velsignede dem og bad for dem og sagde: „Se, jeres små!
Og da de hævede blikket mod himlen for at se, da så de himlene åbne, og de så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englene betjente dem" (3. Ne. 17:23-24).
Han indstiftede nadveren blandt dem, administrerede den til sine disciple,

og lod dem give den til mængden. Han anerkendte deres ønske om at få Helligånden og overdrog den til dem. Han udførte mirakler og gav løfter, idet han mindede dem om at ransage Esajas og alle profeternes skrifter for tegn på hans andet komme. Han advarede dem om de domme, der skulle komme, og lærte dem om tiende og arbejde for de døde. Han sagde til dem, at hans kirke skulle kaldes ved hans navn. Han formanede dem pány til omvendelse, idet han sagde:
„Og dette er befalingen: Omvend jer, alle jordens ender, og kom til mig og bliv døbt i mit navn, så at I må stå uplettede for mig på den yderste dag." (3. Ne. 27:20)
Alle disse belæringer gav Kristus til det nephittiske folk, da han kom til dem som en opstanden person. Vi har disse samme belæringer i hans kirke i dag, og det er min bøn, at vi vil acceptere og efterleve dem; at vi vil acceptere Gud som vor Fader og hans Søn Jesus Kristus som verdens Frelser; at vi vil acceptere og følge præsident Spencer W. Kimball som Guds profet; og at vi må kunne glæde os over de lovede velsignelser fordi vi gør dette. I Jesu Kristi navn. Amen.

Tanker ved påske

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
2. Rådgiver i Det første Præsidentskab

Mine elskede brødre og søstre overalt. Jeg beder jer anråbe Herren for vor skyld, mens jeg taler til jer nogle få øjeblikke, for det budskab, jeg har, er vigtigt for hver levende sjæl på jorden.

Nu her til påske er der blevet sagt meget om opstandelsen. Selv om det er umuligt at forstå den fulde betydning af opstandelsen, så burde virkeligheden af den aldrig være ude af vore tanker.

Hos Paulus var den underforstået som et centralt tema i Jesu Kristi evangelium, da han skrev til korinterne:

„Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker.

Men nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede.

Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

Thi, ligesom alle dør i Adam, således skal de også alle levendegøres i Kristus" (1. Kor. 15:19-22).

Lad os begynde vore overvejelser af dette store emne med sætningen: „fordi døden er kommet ved et menneske."

„ved et menneske ..." hvilket menneske? Det spørgsmål er blevet gentaget ned gennem alle tider.

Job råbte i sin pine:

„Hvad er et menneske, du regner ham og lægger mærke til ham,
hjemsøger ham hver morgen, ransager ham hvert øjeblik?" (Job 7:17-18)

Og igen: „hvor kan et menneske være rent, en kvindefødt have ret?" (Job 15:14)

Salmisten gentog: „hvad er da et menneske, at du kommer ham ihu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?

Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kronede du ham" (Salm. 8:5-6).

Skrifternes svar på dette spørgsmål er tydeligt og klart. Mennesket er et åndeligt barn af Gud, klædt i et jordisk tabernakel af kød og ben. Dette er åbenbaret i skabelsesberetningen. 1. Mosebog forkynder, at der var en åndelig skabelse af jorden og af alt, hvad der skulle anbringes på den, også mennesket, hvis ånd Gud skabte „i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem" (1. Mos. 1:27).

„Dengang fandtes endnu ingen af markens buske på jorden, og endnu var ingen af markens urter spiret frem, thi Gud Herren havde ikke ladet det regne på jorden, og der var ingen mennesker til at dyrke agerjorden,

Men en tåge vældede op af jorden og vandede hele agerjordens flade — da dannede Gud Herren mennesket af agerjordens muld og blæste livsånde i hans næsebor, så at mennesket blev et levende væsen" (1. Mos. 2:5-8).

Dette stemmer overens med vor tids skrifter, der bekræfter, at „Ånden og legemet er menneskets sjæl" (L. & P. 88:15).

„... fordi døden er kommet ved et menneske." Hvad er døden? Det er adskillelsen af legemet og ånden.

Adam og Eva blev, da de blev skabt, som levende sjæle, begavet med evnen til at leve for evigt. De var syndfri, rene og hellige, værdige til at glæde sig over samværet med Gud, deres Fader, og de glædede sig virkeligt derover. Ja, han besøgte dem i Edens Have, samtalede med dem og instruerede dem. Denne instruktion behøvede de, fordi de i deres overgang fra ånder til sjæle helt havde mistet erindringen om deres tidligere tilværelse.

„Men Gud Herren bød Adam: ‚Af alle træer i haven har du lov at spise, kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø!' " (1. Mos. 2:16-17)

Tiden tillader ikke en gennemgang af detaljerne, men den vigtige kendsgerning er, at Adam og Eva i modstrid med instruktionerne virkelig spiste af den forbudne frugt. Ved at gøre dette indtog de i deres legemer føde, der udvirkede en forandring i dem, således at deres legemer og deres ånder, da tiden var inde, blev adskilt; det vil sige, deres sjæle døde.

Straffen for at bryde befalingen blev nedarvet af alle efterkommere af Adam. Således „kom døden ved et menneske" (1. Kor. 15:21).

Når døden kommer, som den kommer til alle mennesker, vender legemet tilbage til jorden, og ånden tilbage til åndeverdenen.

Adskilt fra sit legeme ved døden er ånden i en usikker tilstand, som profeten Jakob beskriver således:

„Thi se, dersom kødet ikke mere skulle oprejses, så måtte vore ånder blive den engel undergivet, som faldt for den evige Guds åsyn, for ikke

mere at oprejses, og blev djævelen.
Og vore ånder måtte være blevet ham lig, og vi blev djævle og en djævels engle, udelukket fra vor Guds åsyn og forblevet hos løgnens fader i elendighed, ligesom han selv" (2. Ne. 9:8-9).
Forløsning fra døden – det vil sige opstandelse – er derfor af yderste vigtighed for menneskets fremtidige lykke.
„Ånd og grundstof, uadskilleligt forbundet, modtager en fylde af glæde.
Men om de adskilles, kan mennesket ikke modtage en fylde af glæde" (L. & P. 93:33-34).
Men Gud, der er alvidende, forudså denne vanskelighed. Han vidste, at døden ville komme over alle mennesker på grund af Adams indtagelse af frugten af træet til kundskab om godt og ondt. Han vidste også, at det at menneskene skulle lide for evigt på grund af døden, som de ikke var ansvarlige for, ville være uretfærdigt. Han sørgede derfor for forløsning af sjælen gennem Kristi død og opstandelse.
Om dette sagde han i en ny åbenbaring:
„Sandelig siger jeg jer, at opstandelse fra de døde er tilvejebragt gennem den forløsning, der er sket for jer.
Ånden og legemet er menneskets sjæl.
Og opstandelsen fra de døde er sjælens forløsning.
Og sjælens forløsning sker gennem ham, der levendegør alting" (L. & P. 88:14-17), det vil sige gennem Kristus.
Og hvem er så Jesus Kristus, og hvordan kunne han foranledige opstandelse, når intet andet menneske – heller ikke alle mennesker tilsammen – kunne gøre det? Skrifterne svarer på disse spørgsmål. De gør det helt klart, at den åndelige person Jesus Kristus er søn af Gud, vor evige Fader, således som det er tilfældet med alle menneskers ånder. I denne henseende er han ligsom alle andre mennesker. Han adskiller sig imidlertid fra dem ved den kendsgerning, at menneskers legemer er avlet af jordiske mennesker og derfor er underlagt døden, idet de er efterkommere af og arvinger til Adam, mens Kristi fysiske legeme blev avlet af Gud, vor himmelske Fader, et udødeligt væsen, som ikke er underlagt døden. Kristus arvede derfor fra sin Fader evnen til at leve for evigt. Han havde magt over liv og død, således som han selv vidnede over for farisæerne:
„Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene . . .
Jeg er den gode hyrde –
og jeg sætter mit liv til for fårene . . .
Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, for at tage det igen.
Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen." (Joh. 10:11, 14-15, 17-18)
Eftersom mennesket, der var underlagt døden, ikke selv kunne hæve sit legeme fra graven, kom Jesus til jorden og gav frivilligt sit liv for at sone for Adams fald, hvorved han iværksatte opstandelsens kraft.
Det første bevis på hans sejr over graven var naturligvis hans egen opstandelse, om hvis virkelighed der findes mange beviser. Han blev set og hørt af Maria (se Joh. 20:11-17). Han traf kvinderne, der var på vej til at fortælle disciplene om den tomme grav. Til dem talte han. „Og de gik hen til ham og omfavnede hans fødder og tilbad ham" (se Matt. 28:9-10). Han spadserede sammen med og talte med de to disciple på vej til Emmaus (se Luk. 24:13-16, 28-32). Han viste sig for sine apostle mindst to gange, én gang da Thomas var fraværende og igen en uge senere, da han var til stede. Han talte til dem, viste dem sine hænder og fødder. På hans anmodning „gav de ham et stykke af en stegt fisk og af en honningkage, og han tog det og spiste det i deres påsyn." (Se Luk. 24:36-43 og Joh. 20:26-29)
Han var sammen med de syv disciple på Genesaret Sø (Joh. 21:1-22). Ved en bestemt lejlighed blev han set af mere end 500 mennesker på én gang, (1. Kor. 15:6). „Han blev set af Kefas (1. Kor. 15:5), af Jakob (1. Kor. 15:7), af Paulus (1. Kor. 15:8). På det galilæiske bjerg overdrog han „de elleve" at undervise alle folkeslag (se Matt. 28:16-20).
Endelig „tog han dem med sig ud i nærheden af Betania, „og han løftede sine hænder og „mens han velsignede dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen" (Luk. 24: 50-51).
Efter sit virke, der fulgte på opstandelsen, i landet omkring Jerusalem, besøgte han nephitterne i Amerika og betjente dem.
Ligeså vidunderlig og inspirerende som optegnelserne om Jesu opstandelse er, ligeså stor betydning har forsikringen om, at opstandelsens magt, som han iværksatte, skulle være og er universel. Sådan er løftet.
Og Mattæus beretter, at „gravene åbnede sig, og mange af de hensovedes legemer opstod,
og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange" (Matt. 27:52-53).
Jesus har selv under sin jordiske tjeneste sagt:
„Den tid kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre (hans) røst,
og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom" (Joh. 5:28-29).
Under sin forkyndelse efter opstandelsen fremhævede han denne vitale sandhed med hensyn til den universelle opstandelse ved at give de nephittiske disciple besked om at indføre det i deres beretninger, som de havde undladt at gøre, nemlig Samuels profeti med hensyn til andres opstandelse og opfyldelsen af denne profeti. Den udeladte bemærkning, hvortil han hentydede, som et af de tegn, der skulle gives nephitterne på hans korsfæstelse var, at „mange grave skal åbnes og afgive mange af deres døde, og mange hellige skal vise sig for mange" (Hel. 14:25).
Og hans nephittiske disciple sagde:

„Jo, Herre, Samuel profeterede i overensstemmelse med dine ord, og de blev alle opfyldt" (3. Ne. 23:10).

Johannes Åbenbareren slutter beretningen om sit syn om den opstandelse, som vil finde sted ved begyndelsen af tusindårsriget – som nu ikke er langt borte – ved at sige:

„Og de blev levende (de, som kom frem i opstandelsen forud for tusindårsriget – de levede) og blev konger med Kristus i tusinde år."

(De andre døde blev ikke levende, før de tusinde år var til ende). (Joh. Åb. 20:4-5)

Og her tilføjede han: „Og jeg så de døde, store og små foran tronen ...

Og havet gav de døde tilbage, som var i det, og døden og Dødsriget gav de *døde* tilbage, som var i dem" (Joh. Åb. 20:12-13).

Amulek sagde, da han talte til Zerzrom:

„Kristi død skal løse den timelige døds bånd, for at alle kan blive oprejst fra denne timelige død.

Ånden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse; både lem og led skal komme på rette plads igen ...

Og denne genoprettelse skal blive alle tildelt, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både ugudelige og retfærdige" (Alma 11:42-44).

På denne måde vil Paulus' erklæring blive opfyldt:

„Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus. Men hver i sit hold: Som førstegrøde Kristus, dernæst ved Kristi komme det, som hører ham til" (1. Kor. 15: 21-23).

Menneskets sjæl er således sikret udødelighed. Kristus har afsluttet første del af sin „gerning og ... herlighed," som han erklærede overfor Moses, var: „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39).

Stor er den gæld, vi har til vor Forløser for vor opstandelse. Men dette er ikke det endelige mål. At opnå udødelighed er en forudsætning for, men ikke nødvendigvis det samme som at opnå evigt liv. *Udødelighed* betegner længden af et liv – uden død. *Evigt liv* betegner en beskaffenhed ved livet – den beskaffenhed ved livet, som Gud nyder glæde ved at have.

I den kommende verden er der tre riger med forskellige grader af herlighed. Den telestiale grad, som er den laveste; den terrestriale, som er den mellemste; og den celestiale, som er den herlighed, Guddommen ejer. Hvert herlighedsrige styres ved lov.

Emner: Forsoning og opstandelse

Mennesker vil blive dømt i åndeverdenen og belønnet i henhold til deres gerninger. I opstandelsen vil deres legemer levendegøres ved herligheden i det rige, hvis love de har adlydt i dette jordiske liv (se L. & P. 88:17-32).

Jesu Krisi evangelium, således som det er åbenbaret til og forkyndt af profeterne fra Adam til tidens midte, som forkyndt og anskueliggjort af Jesus under hans jordiske tjeneste og gengivet i denne tidernes fyldes forvaltning, og som i dag med myndighed forkyndes og forvaltes overalt i verden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er den celestiale lov, som den henvender sig til menneskene, menneskesjæle i dødeligheden.

Lydighed mod denne lov er en forudsætning for opstandelse med et celestialt legeme. For dem som oplever det, vil herligheden blive stor og virkelig bedrøvede vil de blive, som ikke opnår den. Profeten Joseph Smith sagde i sin tale ved en begravelse, at „skuffelsen med hensyn til håb og forventninger ved opstandelsen vil blive ubeskrivelige og frygtelige." *(Profetens Joseph Smiths Lærdomme,* side 391).

Mange af disse love er blevet præsenteret og omtalt ved denne konference, og flere vil blive det. Må vi agte på dem og adlyde dem.

Som afslutning bærer jeg nu mit personlige vidnesbyrd om sandheden af disse ting, som jeg har talt om. Jeg ved gennem Helligånden, at de er sande. Jesus lever; han er Guds Søn. Han kom til jorden som Faderens enbårne Søn. Han overvandt døden, oprejste sit legeme af graven, iværksatte opstandelsens kraft for alle mennesker.

Jeg ved at han som følge af sine lidelser i Getsemane og under sin korsfæstelse tilvejebragte de midler, hvorved vi gennem omvendelse og lydighed mod hans evangeliums love kan blive oprejst, ikke blot til udødelighed men også til evigt liv, som er den største af alle Guds gaver. Om dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd i Jesu Kristi, vor Forløsers hellige navn. Amen.

Mormons Bog er Guds ord

Jeg taler i dag om et højst vigtigt emne. Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror vi, at „Mormons Bog er Guds ord" (8. trosartikel). Gud har sagt det; det samme har dens skibenter, de, der har vidnet om den, og alle de, der har læst den og modtaget en personlig åbenbaring fra Gud om sandheden af den.

I afsnit 20 i Lære og Pagter siger Herren, at han gav Joseph Smith „kraft fra det høje . . . til at oversætte Mormons Bog, der indeholder . . . Jesu Kristi evangelium . . . der blev givet gennem inspiration" (L. & P. 20:8-10)

Nephi, en af Mormons Bogs profeter og skribenter bevidner, at Mormons Bog indeholder „Kristi ord" (2. Ne. 33:10), og Moroni, bogens sidste skribent, vidner om, at „de ting er sande" (Moroni 7:35).

Denne samme Moroni fremviste disse gamle optegnelser til tre vidner, da han i vor tid blev sendt som en engel fra Gud. Vidnernes vidnesbyrd om optegnelserne findes foran i Mormons Bog. De udtalte: „Vi ved også, at de er blevet oversat ved Guds gave og kraft; thi hans røst har kundgjort os det, hvorfor vi med sikkerhed ved, at dette værk er sandt."

Og Joseph Smith, profeten, det redskab, som Gud brugte til at oversætte denne optegnelse, vidnede om, at „Mormons Bog var den mest korrekte af alle bøger på jorden og vor religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at adlyde dens forskrifter, end ved nogen anden bog." *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme* side 232)

Mormons Bog er skrevet for os i vor tid. Gud er bogens forfatter. Den er en beretning om et faldent folk, samlet af inspirerede mænd til velsignelse for os i dag. Disse mennesker fik aldrig bogen at se, den var beregnet for os. Mormon, den fordums profet, efter hvem bogen er opkaldt, forkortede århundreders optegnelser. Gud, som kender enden fra begyndelsen, fortalte ham, hvad han skulle tage med i denne forkortelse, som vi ville have brug for i vore dage. Mormon overdrog optegnelserne til sin søn Moroni, den sidste skribent i bogen. Og Moroni, som skrev for mere end 1500 år siden, men henvendte sig til os i dag, sagde: „Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger." (Moroni 8:35)

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON
Præsident for De tolvs Råd

Mormons Bogs formål er anført på titelbladet. Det er „for at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er *Kristus,* den *evige Gud."*

Nephi, den første profet og skribent i Mormons Bog udtaler: „Thi min hele hensigt er at kunne overtale mennesker til at komme til Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud, og blive frelst.

Af den grund skriver jeg ikke det, der behager verden, men kun det, der behager Gud og dem, som ikke er af verden.

Jeg vil derfor give mine efterkommere bafaling om, at de ikke skal fylde disse plader med ting, som er uden værdi for menneskene" (1. Ne. 6:4-6)

Mormons Bog fører mennesker til Kristus gennem to fundamentale måder. For det første fortæller den tydeligt og klart om Kristus og hans evangelium. Den vidner om hans guddommelighed og om behovet for en Forløser og det nødvendige i at vi sætter vor lid til ham. Den vidner om faldet og om forsoningen og om evangeliets første principper, hermed også om nødvendigheden af at have et sønderknust hjerte og en angergiven ånd og om en åndelig genfødsel. Den hævder, at vi må holde ud til enden i retskaffenhed og føre en helligs moralsk tilværelse. (Mormon 2:14, L. & P. 59:8)

For det andet afslører Mormons Bog Kristi fjender. Den gør falske lærdomme til skamme og afskaffer splid (se 2. Ne. 3:12). Den styrker de ydmyge Kristi tilhængere mod den ondes anslag, planer og lærdomme i vor tid. De former for frafald, der findes omtalt i Mormons Bog, ligner dem, vi har i dag. Gud har med sin vidunderlige forudviden udformet Mormons Bog på en sådan måde, at vi kan se fejlene og vide, hvordan vi skal bekæmpe falske uddannelsesmæssige, politiske, religiøse og filosofiske opfattelser i vor tid.

Og Gud forventer, at vi skal bruge Mormons Bog på flere måder. Vi skal selv læse den – omhyggeligt og med

en bøn i hjertet – og mens vi læser den, skal vi overveje, om denne bog er Guds værk eller skrevet af en ung, ulærd mand. Og når vi så er færdig med at læse bogen, opfordrer Moroni os med disse ord til at sætte den på prøve:

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft" (Moroni 10:4) Jeg har gjort sådan, som Moroni opfordrer til, og jeg kan bevidne for jer, at denne bog er fra Gud og således virkelig er sand.

Vi skal bruge Mormons Bog som grundlag for vor undervisning. I afsnit 42 i Lære og Pagter, siger Herren: „Kirkens ældster, præster og lærere skal forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i ... Mormons Bog, hvori evangeliets fylde findes" (L. & P. 42:12).

Når vi læser og underviser, skal vi jævnføre det, der står i Mormons Bog med os, så „den kan blive os til gavn og lærdom" (1. Ne. 19:23).

Vi skal bruge Mormons Bog til gendrivelse af indsigelser mod kirken. Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus åbenbarede sig til Joseph Smith i et forunderligt syn. Efter den store oplevelse fortalte Joseph en præst om den. Joseph blev forbavset over at høre præsten sige, at der på den tid ikke længere forekom sådan noget som syner eller åbenbaringer, at alt sådan noget var ophørt. (Se Joseph Smith 2:21)

Denne bemærkning symboliserer praktisk talt alle de indvendinger, der nogen sinde har været rejst mod kirken af ikke-medlemmer og afvegne medlemmer. De tror nemlig ikke, at Gud åbenbarer din vilje til kirken i dag gennem Guds profeter. Alle indvendinger, hvad enten de drejer sig om abort, flerkoneri, helligholdelse af sabbaten, og lignende ... drejer sig i virkeligheden om, hvor vidt Joseph Smith og hans efterfølgere var og er Guds profeter, som modtager guddommelig åbenbaring. Men hør så en fremgangsmåde, hvorefter man ved hjælp af Mormons Bog kan behandle de fleste indvendinger.

1. Forstå indvendingen.
2. Giv svaret ud fra åbenbaring.
3. Vis hvordan svarets rigtighed i virkeligheden afhænger af, om man har nutids-åbenbaringer gennem nutids-profeter eller man ikke har dem.
4. Forklar, at spørgsmålet om, hvorvidt vi har nutidsprofeter og åbenbaringer dybest set afhænger af, om Mormons Bog er sand.

Derfor er det eneste problem, den pågældende har at løse for sig selv, spørsmålet om, hvorvidt Mormons Bog er sand eller ej. For hvis Mormons Bog er sand, så er Jesus Kristus, og Joseph Smith var hans profet, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand, og den ledes i dag af en profet, der modtager åbenbaring.

Vor hovedopgave er at forkynde evangeliet og at gøre det effektivt, Vi har ikke pligt til at besvare enhver indsigelse. Ethvert menneske kommer på et eller andet tidspunkt i en situation, hvor det må bestemme sig til, om det vil tro eller ej. „Og dersom det ikke er Kristi ord, døm da," siger Nephi, „thi Kristus vil vise jer i de sidste dage med kraft og stor herlighed, at det er hans ord, og I og jeg skal stå ansigt til ansigt for hans domstol, og I skal vide, at jeg har fået befaling af ham til at skrive disse ting." (2. Ne. 33:11) Ethvert menneske må dømme for sig selv, vel vidende at Gud vil holde ham ansvarlig.

Mormons Bog skal benyttes, „som et banner for mit folk, der er af Israels hus," siger Herren, og dens ord „skal hvisle til jordens ender" (2. Ne. 29:2). Vi, medlemmerne af kirken og især missionærerne, skal være dem, der hvisler eller beretter og vidner om Mormons Bog lige til jordens ender.

Mormons Bog er den store standard, vi skal benytte. Den viser, at Joseph Smith var en profet. Den indeholder Kristi ord, og dens store opgave er at føre mennesker til Kristus, alt andet er underordnet. Det gyldne spørgsmål med hensyn til Mormons Bog er: „Ønsker De at vide mere om Kristus?" Mormons Bog er det bedste middel til at skabe den gyldne kontakt. Den indeholder ikke det, der „behager verden" (1. Ne. 6:5), og derfor er verdslige mennesker ikke interesseret i den. Den er en kæmpestor sigte.

Enhver om flittigt har søgt at lære at kende Mormons Bogs undervisning og lærdomme og samvittighedsfuldt har benyttet den i missionnærarbejde, ved med sig selv, at den er *det redskab*, som Gud har givet missionærerne til at overbevise jøder som ikke-jøder og lamanitter om sandheden af vort budskab.

Vi har imidlertid ikke benyttet Mormons Bog, sådan som vi skulle. Vore hjem er ikke så stærke, hvis vi ikke bruger den som middel til at føre vore børn til Kristus. Vore hjem kan blive bedraget af verdslige tilbøjeligheder og lærdomme, hvis vi ikke ved, hvordan vi kan bruge den bog til at afsløre og bekæmpe falskheden i socialisme, organisk udvikling, rationalisme, humanisme, osv. Vore missionærer er ikke så effektive, som de kunne være, hvis de ikke „hvisler" med den. (2. Ne. 29:2) Sociale, moralske, kulturelle eller uddannelsesmæssige omvendte vil ikke overleve dagens hede, med mindre deres overbevisning bunder helt i evangeliets fylde, som Mormons Bog indeholder. Vore undervisningsklasser i kirken er ikke så åndsfyldte, med mindre vi holder den op som et banner. Vor nation vil vedblive at degenerere, med mindre vi læser og retter os efter dette lands Gud, Jesus Kristi ord, og holder op med at opbygge og støtte de hemmelige sammenslutninger, som Mormons Bog fortæller os var skyld i begge de tidligere amerikanske civilisationers fald.

Nogle af de første missionærer blev, da de vendte hiem, irettesat af Herren i det 84. afsnit i Lære og Pagter, fordi de havde behandlet Momons Bog let-

sindigt eller skødesløst. Som følge deraf var deres sind blevet formørket. Herren sagde, at den slags behandling af Mormons Bog bragte hele kirken under fordømmelse, ja, alle Zions børn. Og derpå sagde Herren: „Og de skal forblive under denne fordømmelse, indtil de omvender sig og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog" (se L. & P. 84:54-57). Er vi stadig under den fordømmelse?

Læsning af Mormons Bog er noget af det, der bedst kan overtale nogen til at rejse på mission Vi har brug for flere missionærer. Men vi behøver også bedre forberedte missionærer fra ward og grene og hjem, hvor man kender og elsker Mormons Bog. En stor udfordring og forberedelses dag er nær forestående for missionærer m.h.t. at lære Mormons Bog at kende og undervise ud fra den. Vi har brug for missionærer, der svarer til vort budskab.

Vor reaktion overfor Mormons Bog vil kunne få alvorlige konsekvenser. „Og de, der modtager den med tro og øver retfærdighed, skal få det evige livs krone.

Men for dem, der forhærder deres hjerte i vantro og forkaster den, skal det blive til deres egen fordømmelse. Thi Gud Herren har talt det" (L. & P. 20:14-16)

Er Mormons Bog sand? Ja.

Hvem er den skrevet for? For os.

Hvad er dens formål? At føre mennesker til Kristus.

Hvordan gør den det? Ved at vidne om Kristus og afsløre hans fjender.

Hvordan skal vi benytte den? Vi skal få et vidnesbyrd om den, vi skal undervise ud fra den, vi skal bruge den som et banner og „hvisle" den frem.

Har vi gjort det? Ikke som vi bør, heller ikke som vi skal.

Får vor reaktion over for denne bog evige følger? Ja, enten til vor velsignelse eller til vor fordømmelse.

Enhver sidste dages hellig bør gøre studiet af denne bog til et varigt foretagende, ellers bringer han sin sjæl i fare og forsømmer det, som skulle give åndelig og intellektuel mening i hele hans tilværelse. Der er

en forskel mellem den nyomvendte, hvis omvendelse bygger på Kristi klippe gennem Mormons Bog og som holder fast ved den jernstag – og en, som ikke bygger på det vidnesbyrd.

For mere end et kvart århundrede siden lyttede jeg i dette Tabernakel til disse ord: „For nogle få år siden da jeg begyndte min sagførervirksomhed, var min families medlemmer en smule nervøse. De var bange for at jeg skulle miste min tro. Jeg ville gerne være sagfører, men jeg havde endnu større lyst til at bevare mit vidnesbyrd, og så lavede jeg mig en fast regel, som jeg vil anbefale jer. Hver morgen, inden jeg begyndte dagens arbejde, læste jeg en halv time i Mormons Bog ... og på disse få minutter om dagen fik jeg læst Mormons Bog igennem hvert år i ni år. Jeg ved, at det holdt mig i harmoni, såvidt jeg selv bevarede harmonien, med Herrens Ånd." (Conference Report, april 1949, side 36) Vi vil på denne måde kunne holde os nærmere Herren end på nogen anden måde jeg kender. Det var præsident Marion G. Romney, der sagde det. Jeg gentager hans råd.

Hvad skal vi da sige om Mormons Bog? Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at den virkelig er sand. Jeg ved det, så sandt som jeg lever. Vi står sammen med profeten Joseph Smith, når han siger: „Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog er den mest korrekte af alle bøger på jorden og vor religions slutsten. Et menneske vil komme Gud nærmere ved at adlyde dens forskrifter end ved nogen anden bog." (*Profetens Joseph Smiths Lærdomm,* side 232)

Må vi kende og anvende denne slutsten og komme Gud nærmere, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Mormonismens rødder

Vi lever i en verden, hvor næsten ingen ved noget helt sikkert. Verden synes at ynde at springe fra den ene teori til den anden, men det, som blev regnet for, og som gav sig ud for at være, verdens håb i går, viser sig ofte at være gift for verden i dag. For eksempel opdagede man et vidundermiddel, der blev benyttet til lindring af svangerskabsubehag, som forårsagede deformiteter hos børnene, den „krig der skulle afslutte alle krige" blev blot årsagen til nye konflikter. Vi synes altid at være på jagt efter svar i **nye programmer**. Men naturligvis er der ingen svar i et nyt program. Vi søger efter hemmelige formularer, der kan forlænge livet, bevare ungdommen, frigøre os for smerte, fjerne træthed og overflødiggøre arbejde.

Hvis sandheden virkelig blev forstået, ville alt det, som vi prøver på at komme af med, selvfølgelig vise sig at være netop det, som vi bør have: lidelse er betydningsfuld. „Han lærte lydighed af det, han led" (Heb. 5:8). Og hvor storslået er det ikke at være i stand til at blive træt nok til at sove sundt. Arbejdets under kan ikke overvurderes. Tilfredsheden over en godt klaret opgave er en af de bedste former for tilfredshed i dette liv. Opnåelse af høj alder, hvor man kan se tilbage på et langt og rigt liv og forståelsens klarhed, som er opnået gennem et livs erfaringer, gør alderdommen til en gylden, herlig del af livet.

Ja, vort samfund springer fra det ene fantasifoster til det andet, idet det griber ud efter lykken i bestandigt håb og tro på et eller andet nyt program. Men der er ikke noget magisk ved programmer, ligegyldigt, hvor de kommer fra.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige betragtes med stor interesse fra mange sider. Artikler som „Utahs strålende oaser" i **National Geographic Magazine** (april 1975) og „Når de hellige kommer syngende" i **Readers Digest** (april 1975) får kirken til næsten at se så god ud, som den virkelig er. Den oprigtigste form for smiger er den, hvor andre kirker efterligner vor kirkes programmer. Familiehjemmeaftensprogrammet bliver kopieret af andre kirker, ja, nogle bruger endog det samme lektiehæfte. De mener, at de kan nå de samme resultater, hvis de benytter det samme program, men det vil ikke lykkes. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges vitalitet kommer ikke af programmerne i kirken, men af kirkens lære.

ÆLDSTE HARTMAN RECTOR, JR.
De Halvfjerds' første Råd

Jeg har en meget god ven, som i mere end 26 år var frimenighedspræst i New York. Han havde engang en af de største menigheder på Long Island. Han blev bekendt med mormonerne ved et besøg i Salt Lake City og ved at få besøg af missionærer fra de sidste dages hellige i sit hjem. Han udviklede stor beundring for kirkens programmer, først og fremmest på grund af de frugter, han så produceret af kirken. Så han fik den idé at låne disse programmer og tilpasse dem til sin egen kirke, hvad han også prøvede på, Men han fandt ud af, at det ikke gik. Han sagde til mig:

„Det var noget af et chok for mig at opdage, at mormonismens genialitet lå i dens teologi og ikke i dens metologi (fremgangsmåder), og at kirkens forbløffende vitalitet kommer af dens medlemmers forpligtelse overfor Jesu Kristi gengivne evangelium, modtaget ved åbenbaring. Det blev helt klart, **at man ikke kan høste mormonismens frugter uden af være i besiddelse af dens rødder."** (John F. Heidenreich: **It May Change Your Life.**

Jeg er overbevist om, at andre, som vil prøve det samme, før eller senere vil komme til samme resultat. Familiehjemmeaftensprogrammet, aktivitetsprogrammet, for de unge voksne, byggeprogrammet, velfærdsprogrammet og hjælpeforeningens programmer vil ikke virke for andre. Programmerne vil ikke virke for andre kirker. Det magiske ligger ikke i programmerne; det ligger i teologien. Vi kan hjælpe dem med at opstille programmerne, men vi kan ikke garantere dem succes.

En rigtig forståelse af og et vidnesbyrd om vort forhold til Gud er grundlaget for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges programmers succes. Programmerne er inspireret af Herren, men de er kun til dem, som ved, hvorfra de kom, som ved, hvorfor der er her, og som ved, hvor de kommer hen, når de forlader dette jordeliv. Det er dem, som har et vidnesbyrd. De er med andre ord til dem, der ved, at Gud er vores Fader, at vi er undfangne sønner og døtre, der er skabt evige i hans billede, og som også ved, at fordi han er vores Fader, kalder vi ham ikke alene Fader, men vi forventer, at han skal hjælpe os til at blive som han er, idet vi forstår, at børn bliver ligesom deres forældre.

De, der har et vidnesbyrd, ved, at

Sønnen, Jesus Kristus, er vor ældre broder. Han er en Gud; han er imidlertid ikke sin egen Fader men Søn af Faderen, og hele menneskehedens Frelser og Forløser; Mægleren mellem Gud og mennesket. Der er ikke noget mystisk, forvirrende eller hemmelighedsfuldt ved dette.

De, som har et vidnesbyrd, ved, at Gud, vor Fader, ikke lader os være uden vejledning på denne jord i dag men har givet os en levende profet til at åbenbare Herrens hensigt og Herrens ord og Herrens vilje for hans børn i vor tid.

De, som har et vidnesbyrd, ved, at det er Faderens ønske, at „enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han som er verdens Frelser" (L. & P. 1:20) Derfor har han endnu engang givet myndighed til mennesket på jorden til at handle i hans navn, og ved denne myndighed eller præstedømmet er mennesket bemyndiget til at døbe, give håndspålæggelse for Helligåndens gave, helbrede de syge, uddrive djævle, tale med nye tunger og i almindelighed fremvise de tegn, som Jesus sagde, altid ville følge de troende. (Se Markus 16:17-18)

Desuden ved de, at ved den samme myndighed eller præstedømmet vies en mand og en kvinde – ikke til døden dem skiller – men for al evighed, for hvad som helst der er bundet på jorden, vil være bundet i Himmelen (se Matt. 16:19)

Disse programmer kører ikke af sig selv. De er beregnet til at virke ved mennesker, og ethvert program kræver opofrelse, netop som ældste McConkie så rammende har sagt.

Det ser ud, som om vi for evigt er nødt til at gøre det, som vi måske ikke specielt ønsker at gøre, for at opfylde Guds formål med sine børn her på jorden. Den virkelige hemmelighed ved successen i Herrens program her på jorden, eller for den sags skyld hvorsomhelst, er opofrelse.

„Gud har anordnet", sagde profeten Joseph Smith, „at formedelst opofrelse, og derved alene, skulle menneskene opnå og nyde evigt liv; og det er formedelst opofrelsen af alt jordisk, at menneskene virkelig ved, at de gør det, som er velbehageligt for Guds åsyn . . . "

„For at man kan give slip på alt: sin rang og anseelse, sin hæder og berømmelse, sit gode navn og rygte, sit hus, sine jorder, sine brødre og søstre, sin hustru og sine børn, ja, endog sit eget liv – idet man regner alle ting som skarn imod Jesu Kristi kundskabs ypperlighed – fordres der mere end blot at tro eller formode, at man gør Guds vilje; det kræver virkelig kundskab om at man, når lidelserne er endt, vil gå ind til den evige hvile og blive delagtig i Guds herlighed." (**Forelæsninger om Troen,** 6:7 og 5)

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges teologi er således, at man ikke kan være passiv. Hvis Joseph Smiths påstande er sande, og Sønnen virkelig viste sig for ham og virkelig talte til ham og gav ham befalinger for hele menneskeheden; hvis en himmelsk budbringer, Moroni (en Herrens engel), virkelig kom til ham og gav ham en gammel optegnelse, skrevet på guldplader og indeholdende evangeliet i dets fuldkommenhed, således som Jesus Kristus selv forkyndte det for de tidlige indbyggere i Nord- og Sydamerika; hvis Johannes Døberen i virkeligheden vendte tilbage den 15. maj 1829 og gengav myndigheden til at døbe og få denne dåb godkendt af Gud; hvis Peter, Jakob og Johannes virkelig vendte tilbage og gannes virkelig vendte tilbake og gengav Det melkisedekske Præstedømme med myndighed til at udføre alle de ordinanser og binde på jorden og derfor binde i Himmelen, som om Jesus selv personligt havde gjort det; jeg siger, at hvis alt dette virkelig skete, så burde alle have det at vide, for det skete til velsignelse for **alle** Guds børn.

Mange af de 3½ million sidste dages hellige bærer vidnesbyrd om, at de ved, at disse påstande er sande, og fordi de ved det, lever de i harmoni med de direktiver, der kommer fra den levende Guds profet. Når denne profet tilråder dem at holde familieaftener, samler omkring 500.000 sidste dages hellige familier deres børn omkring sig hver uge for at tale med dem om Guds godhed mod dem, deres kærlighed til ham, til deres næste og til hinanden. De stræber efter at leve på en sådan måde, at det bringer velsignelser fra en venlig, kærlig, himmelsk Fader til dem selv og til deres børn.

Tiende er blevet en uadskillelig del af Herrens program siden Abraham tid og før den tid. Således indeholder skriftsteder i Bibelen overvældende beviser på dette evige princip. Og derfor bør alle kirker, som accepterer Bibelen som deres hellige optegnelser, efterleve dette princip, men ingen af dem så meget som nærmer sig det, der er normen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Hvorfor accepterer over 19.000 af vore unge mænd og kvinder en kaldelse til at forlade deres hjem, deres familie, deres skole, deres venner, og drage ud blandt alverdens nationer, ofte under meget fjendtlige forhold? Sandelig ikke for økonomisk vinding (de betaler selv omkostningerne), ikke for at sikre sig en position eller indflydelse eller verdslig anerkendelse, men kun for at dele sandheden, budskabet om gengivelsen – mormonismens rod – med vor himmelske Faders andre børn. Jeg spørger: hvorfor gør de det? De gør det, fordi de ved, at de har svaret på alle verdens problemer, og **ganske særligt på menneskets umenneskelighed over for deres medmennesker.**

Det er evangeliet den gode nyhed, at Jesus lever og endnu engang har talt fra Himmelen.Han er påny kommet og har oprettet sin kirke i al dens fylde, således som Peter profeterede, da han sagde:

„Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede, for at husvalelsestiderne må komme fra Herrens åsyn, og han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus,
hvem Himlene skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid." (Ap. Gern. 3:19-21)

Nej, styrken eller vitaliteten ligger ik-

ke i programmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den ligger i teologien. Man kan ikke få frugterne af mormonismen uden at medtage mormonismens rødder, og roden er et vidnesbyrd – et vidnesbyrd båret af Ånden til hjerterne. Det er ikke programmet, men **mennesker** med en vis kundskab om Gud og om deres slægtsforhold til ham brændende i deres hjerte, der fremmer successen i rigets aktiviteter. **Dette er mormonismens styrke og vitalitet.**

Jeg er et vidne om, at alt dette er sandt. Jeg ved, at det er rigtigt. Jeg ved, at Gud er vores Fader, at han lever, og at han hører og besvarer bønner. Jeg ved og bærer vidnesbyrd for jer, at Jesus er Kristus, at han lever, og at dette er hans sande kirke, for han har genoprettet den på jorden i vor tid gennem sin store profet Joseph Smith, den vidunderlige mand han var, og at vi har en Guds profet på jorden i dag.

Ja, Spencer W. Kimball er den levende Guds profet, og han træffer beslutninger for kirken og Guds rige og fremlægger Herrens tanker og vilje, sådan som han har gjort det under denne konference.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis vi vil følge profeten, vil vi få utallige velsignelser, og kirkens programmer vil virke, for de vil få folk til at forstå deres himmelske Fader såvel som over for deres medmennesker, og de vil elske at udføre deres opgaver. Denne kirke er Jesu Kristi kirke, og han styrer den. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

DÅB
København 3. ward
Lina Andersen, døbt 30. november 1974 af br. Erik Vilhelm Andersen, håndspålæggelse af br. Erik V. Andersen
Niels Martin Nikolaj Victor, døbt 30. november 1974 af br. Alan M. Victor, håndspålæggelse af Hans Hjort Nielsen
Carl Ejner Jørgensen, døbt 28. december 1974 af Kim T. Heaton, håndspålæggelse af David Lewis Rawlinson
Aase Kastberg Henrichsen, døbt den 11. januar 1975 af ældste Richard L. Robinson, håndspålæggelse af ældste Richard Young Duerden
Jette Mariane Larsen, døbt den 25. januar 1975 af David L. Rawlinson, håndspålæggelse af Michael Joel Madsen.
Pia Larsen, døbt den 25. januar 1975 af br. Egon Otto Auerbach, håndspålæggelse af David L. Rawlinson

Skive: 22. februar 1975
Minna Johansen Jørgensen døbt af br. Rasmus Jensen, håndspålæggelse af br. Rasmus Jensen

Odense: 15. marts 1975
Trine Krejberg Pedersen døbt af br. Finn Krejberg Pedersen, håndspålæggelse af br. Finn Krejberg Pedersen

Randers: 22. februar 1975
Julie Augusta Larsen Skov døbt af br. Norman Bodily, håndspålæggelse af br. Kim Pedersen

Frederikshavn: 15. februar 1975
Anette Kainsbak Nielsen døbt af br. Søren Nielsen, håndspålæggelse af Ejvin Kristensen.

Ålborg: 15. februar 1975
Henry Hansen døbt af ældste Jonathan Scott Durst, håndspålæggelse af ældste Vic Cory Brown

Ålborg: 15. februar 1975
Edith Holmegård døbt af ældste Donald Squire, håndspålæggelse af ældste Steven J. Hallmark

Odense: 4. november 1975
Jeanette Eilskov Karnil døbt af br. Eddie E. Karnil, håndspålæggelse af br. Eddie E. Karnil
Ålborg
Jean Claus Ladehoff døbt den 23. marts 1975 af br. Leif Klitgaard, håndspålæggelse af br. Børge Klitgaard
Ann Falden døbt den 12. april 1975 af br. Poul E. A. Falden, håndspålæggelse af br. Anton Falden
Anne-Marie Hayes døbt den 26. april 1975 af br. Leif Klitgaard, håndspålæggelse af br. Donal Frederick Hayes
Thorvald Jensen Bruun døbt den 22. marts 1975 af br. Fride Madsen, håndspålæggelse af Anton Falden

Københavns 1. ward
Mauricette M. Nielsen døbt den 4. januar 1975 af br. Craig Rasmussen, håndspålæggelse af br. Peter Jensen Beck
Steen Palle Petersen døbt den 24. januar 1975 af br. Jørn Petersen, håndspålæggelse af br. Jørn Petersen
Jørgen Frederik Madsen døbt den 1. februar 1975 af br. Jørn Olsen, håndspålæggelse af Svend-Aage Sønderby
Jens Jensen døbt den 8. februar 1975 af br. Norman Wynn Flake, håndspålæggelse af br. Jørgen Jepsen
Douglas Lee Carlson døbt den 22. februar 1975 af ældste Michal Winters, håndspålæggelse af ældste Richard Burton
Edward Jay Birdsall døbt den 22. februar 1975 af br. Ivan H. Madsen, håndspålæggelse af br. Ivan H. Madsen
Bente Clausen døbt den 22. marts 1975 af ældste Mark Lane Adamson, håndspålæggelse af ældste Kim E. Turner
Pauline Bloch Jensen døbt den 29. marts 1975 af br. Craig Rasmussen, håndspålæggelse af br. John H. Whitby
Grethe Vibeke Ceesay døbt den 19. april 1975 af Steven H. Tolley, håndspålæggelse af Richard A. Burton
Martha Marie Pedersen døbt den 19. april 1975 af ældste Michal G. Morby, håndspålæggelse af Paul S. MacFarlane
Mil Jan Wind døbt den 12. april 1975 af John H. Whitby, håndspålæggelse af Robert Craig Rasmussen

Horsens
Helen Jacobsen døbt den 3. maj 1975 af br. Gunnar G. Nielsen, håndspålæggelse af br. Ebbe Rosenkilde
Vera Holm Larsen døbt den 20. marts 1975 af br. Tage Holm Larsen, håndspålæggelse af br. Tage Holm Larsen
Pia Blankensteiner Jensen døbt den 26. april 1975 af br. Kurt Holm Larsen, håndspålæggelse af br. Jens Holm Larsen

Skive
Tom Overvad Andersen døbt den 10. maj 1975 af br. Axel Overvad Andersen, håndspålæggelse af br. Axel Overvad Andersen

Centrum Sjælland
Jan Bostrup Sørensen døbt den 8. maj 1975 af br. Arthur Bostrup Sørensen, håndspålæggelse af br. Arthur Bostrup Sørensen

Københavns 1. ward
DÅB
Polly Maja Friis Eschen døbt den 3. maj 1975 af br. Lynge Jensen, håndspålæggelse af br. Jørn O. T. Nielsen
Poul Armand Nielsen døbt den 3. maj 1975 af br. Robert C. Rasmussen, håndspålæggelse af br. John H. Whitby
Bo Panduro Nim døbt den 3. maj 1975 af br. Ivan H. Madsen, håndspålæggelse af br. James A. Muirhead

Knud Erik Dahlmann døbt den 17. maj 1975 af br. Johannes A. Nielsen, håndspålæggelse af br. Jørn O. T. Nielsen
Susanne Duus Christensen døbt den 24. maj 1975 af br. Bent S. Jensen, håndspålæggelse af br. Steven Tolley
Hanne Tews Nielsen døbt den 24. maj 1975 af ældste Mark Allan Lindsay, håndspålæggelse af ældste Richard A. Burton

Københavens 1. ward
VELSIGNELSER
Christian Ringheims og Esther Ringheims søn **Nicolas Ringheim** velsignet af br. Jørgen Ringheim den 4. maj 1975

Københavns 1. ward
ORDINATIONER
Paul Armand Nielsen ordineret til præst af br. Johan S. Koch den 4. maj 1975
Bo Panduro Nim ordineret til præst af br. Johan S. Koch den 4. maj 1975

VELSIGNELSER
Skive
Robert Erling Christensens og Else Jenny Borritzs søn **Ivan Christensen** velsignet af br. L. Jensen den 5. januar 1975
Erik Fritz Jørgensens og Minna Johansens søn **Kenn Jørgensen** velsignet af br. Bernhard Holst den 4. maj 1975
Axel Overvad Andersens og Birgit Hansens datter **Maj-Britt Overvad Andersen** velsignet den 4. maj 1975

Odense
Eddie Edvardo Karnills og Ida Ejlskov Svarrers datter **Cecilie Eilskov Karnill** velsignet den 1. juni 1975

DÅB
Århus: 5. april 1975
Lis Rasmussen, døbt af ældste Evan Carl Ricks, håndspålæggelse af ældste Rodney Earl Bentley.
Line Christel Sabrina Arndt, døbt af br. Knud Peder Pedersen, håndspålæggelse af br. Palle Sørensen
Odense: 12. april 1975
Ragnhild Viola Jenkins, døbt af ældste Timothy J. Eastmann, håndspålæggelse af ældste Bruce Alvin Lee
Odense: 26. april 1975
Hanne Drost, døbt af ældste Bryant B. Edwards, håndspålæggelse af br. Søren M. J. Larsen
Lone Drost, døbt af ældste Bryant B. Edwards, håndspålæggelse af br. Søren M. J. Larsen
Centrum Jylland: 12. april 1975
Mona Lykke Sørensen, døbt af br. Magnus Mouritsen, håndspålæggelse af br. Vagn Darre

ORDINATIONER
Odense: 20. april 1975
Arvid Larsen, ordineret til præst af br. Steffen V. Poulsen

DØDE
Aarhus: 13. marts 1975
Valborg Poulsen Jensen er afgået ved døden.

DÅB
Slagelse
Arly Egil Jakobsen, døbt den 1. marts af ældste Craig Balls, håndspålæggelse af br. Hans Martin Larsen.
Annette Jakobsen, døbt den 1. marts af br. Børge Grand Hansen, håndspålæggelse af ældste Craig Balls
Annette Vinie Jørgensen, døbt den 1. marts af ældste David Roland Beck, håndspålæggelse af br. Børge Grand Hansen

Nordsjælland
Christian Matthew Klestrup, døbt den 8. marts af br. Arne Jakobsen, håndspålæggelse af br. Poul B. Andersen

Centrum
Betina Karina Agerbo Jensen døbt den 31. maj af ældste David Rawlingson, håndspålæggelse af ældste David Rawlinson
Eva Birthe Agerbo Jensen, døbt den 31. maj af ældste David Rawlinson, håndspålæggelse af David Rawlinson

Esbjerg
Søren Nørgaard, døbt den 5. april af ældste Dale Lee Thomson, håndspålæggelse af ældste John Ray Pessetto

Ålborg
Laila Munk Johannesen, døbt den 24. maj af ældste Charles Anderson, håndspålæggelse af br. Niels Hansen
Henrik Peter Sørensen, døbt den 24. maj af br. Brian Horch, håndspålæggelse af br. Anton Falden

Århus
Ellen Mougaard Knudsen, døbt den 7. juni af ældste Chris L. Erickson, håndspålæggelse af ældste Michael F. Meyerson
Herluf Normann Schiødt Petersen, døbt den 4. juni af Neal Lynn Mayer, håndspålæggelse af Ole Holm Bendtsen
Bettina Normann Petersen, døbt den 4. juni af Thomas S. Voorhees, håndspålæggelse af br. Benny Peter Jensen
Inge Lis Petersen, døbt den 4. juni af Thomas S. Voorhees, håndspålæggelse af br. Jens Lind Jensen

VELSIGNELSER
Slagelse: den 18. maj 1975
Aage Greis Jørgensen og Eva Merete Nielsens søn **Dennis Kenneth Greis Jørgensen** er blevet velsignet af br. Aage Greis Jørgensen
Centrum Jylland: 1. juni 1975
Ove Jensen og Eva Birthe Agerbo Jensens søn **Kaj Ove Jensen** er blevet velsignet af ældste David Rawlinson

ORDINATIONER
Slagelse
Bent Henning Herluf Jensen ordineret til ældste af br. Johan Helge Benthin, 2. marts 1975
Arly Egil Jakobsen ordineret til diakon af br. Hans Martin Larsen, 30. marts 1975
Michael Grand Hansen ordineret til diakon af br. Børge Grand Hansen, 30. marts 1975
Nordsjælland
Jørgen Paul Petersen ordineret til ældste af br. Johan H. Benthin, 2. marts 1975
Jørgen Richard W. Schmidt ordineret til ældste af br. Jørgen W. Schmidt, 4. maj 1975
Niels Erik Tørring Nielsen ordineret til ældste af br. Jørgen W. Schmidt, 4. maj 1975
Esbjerg
Søren Nørgaard ordineret til diakon af br. Arne Pedersen, 18. maj 1975
Søren Nørgaard ordineret til præst af br. Verner Buur, 15. juni 1975
Alex Richard Bang ordineret til diakon af br. Knud Søltoft Holmboe, 16. februar 1975
Karl-Henrik Hansen ordineret til præst af br. Knud Søltoft Holmboe, 15. juni 1975
Ålborg
Henrik Peter Sørensen ordineret til præst af br. Johannes Vestbø, 8. juni 1975
Thorvald Jensen Bruun ordineret til præst af br. Jens D. Petersen, 25. maj 1975

Århus
Herluf Normann Schødt Petersen ordineret til præst af br. Jørn Holm Bendtsen, 15. juni 1975
Jan Bjørnstjerne Olssen ordineret til præst, den 15. juni 1975

DØDE
Esbjerg: 26. marts 1975
Maren Kristine Halkjær Jensen er afgået ved døden

BRYLLUP
Slagelse: 15. april 1975
Str. Karen Vita Sørensen viet til br. **Arly Egil Jakobsen** af missionspræsident Grant R. Ipsen

